

उदी माझ्याजवळ होती, तीही कपाळी लावण्यास सांगितले. माझी नात म्हणाली की, विटाळात उदीस सर्श कसा करावा? तेव्हा मी तिला समजावले की, देवाजवळ आपल्या लेकराकरता विटाळ वगैर काही नसतो. साईबाबा म्हणजे परमेश्वरच!

फक्त दोन थेब औषधाने मुलाची प्रकृती सुधारत गेली. आता त्याचे वजन ४॥ किलो आहे. डॉक्टर म्हणाले की, “आता काळजी नाही. मुलगा सुधारेल म्हणून मला आशा नव्हती.” त्यांना काय माहित की, हा औषधाचा प्रभाव नसून उदी व लोकेटचा प्रताप आहे. बाबा आपल्या भत्तास काळाच्याही दाढेतून ओढून आणतात. हे त्यांचे शब्द खोटे कसे होणार?

आता माझी नात व नातजावई मुलास थोड्या दिवसानंतर शिर्डीस नेऊन साईबाबांच्या चरणाचा स्पर्श करून व समाधीवर ठेऊन आणणार आहेत.

तुमचा मी भार वाहिन सर्वथा । नव्हे हे अन्यथा वचन माझे ॥

— श्री. शूरसेन शिवशंकर पोवळे
छाया इलेक्ट्रोनिक्स,
मु.पो.ता. उरण,
जि. रायगड.

मला माझ्या वयाच्या अकराच्या वर्षपासून श्री साईभक्तीची ओढ लागली. आमच्या आजीच्या संस्कारामुळे भक्तिमार्गाचे बाळकदू बालवयातच लाभले. गुजरात प्रांतात दोहदया गावी माझे शालेय शिक्षण झाले. तेथे आमचे तिर्थरुप रेल्वेत नोकरीला होते. त्यांच्या सेवानिवृत्ती नंतर आम्हास मुंबईस येणे भाग पडले. त्यावेळेस जागेच्या टंचाईमुळे आमच्या एका आपेष्टाने आम्हाला उरण मुक्कामी जागा मिळवून दिली.

माझ्या सुदैवाने एम्प्लॉयमेंट तफे मला एक वर्षात पेण या गावी सरकारी नोकरीत कारकून या जागेसाठी हजर राहण्याकरिता | बोलावणे आले. नोकरी फिरतीची, रोज कमीत कमी दहा ते पंधरा मैल चालावे लागे. बरोबर चार सहकारी असत. नेमून दिलेल्या ठिकाणी त्यांना कामाला लावून आपण देखरेख करायची. माझ्या आयुष्यातली पहिलीच नोकरी! वय अवधे १६ ते ३७ वर्षांचे. कधी कुठे मुक्काम करण्याचा प्रसंग नाही. या नोकरीत सांगतील त्या खेड्यात मुक्काम करायचा खेडे लहान असेल तर देवळात मुक्काम करावा लागे.

तीन वर्षात तीन हजार खेडी (रायगड) जिल्ह्यात फिरून काढली. ग्रत्येक प्रसंगाला तोंड घावे लागले. अशावेळी माझे सहकारी व इतर मंडळी म्हणायची की, तुम्ही चांगले शिकलेले पांढरपेशा वर्गातले, येथे जंगलात कुठे नोकरीला आलात? जेवणाचा व

झोपण्याचा पत्ता नाही, चाल तर खूप करावी लागे. एक दिवस आपल्या सहकार्याबरोबर १५ ते २० मैल अंतरावर ड्यूटीवर निघालो, चालता चालता मनात श्री सदगुरु साईंचे स्मरण केले, त्यांना प्रार्थना केली, बाबा, ह्या लहान वयात, ह्या अशा नोकरीत कसे दिवस निघणार? पुढचे भवितव्य काय? त्यावेळी मी अक्षरशः रडलो व प्रार्थना केली की, बाबा मला अशी काय कला द्या की, कुठेही नोकरीची गुलामगिरी न करता स्वतःच्या कलेवर आयुष्याच्या अंखेर पर्यंत मी आपल्या धंद्यावर काम करून पोट भरीन. श्री सदगुरु साईंनी हाक ऐकली व मला एक वर्षात रेडीओ कंपनीत नोकरी मिळाली.

दहा वर्षाच्या नोकरीच्या काळात मी बाहेरून रेडीओ सर्विसींग क्लास केला, कला आत्मसात केली. मुंबईतील राहण्याच्या प्रश्नामुळे नोकरीला राम राम ठोकला व उरण मुक्कामी 'छाया इलेक्ट्रॉनीक्स' या माझ्या धाकट्या मुलीच्या नावे रेडीओ रिपोर्टिंगचा धंदा घरातच सुरु केला. त्याच धंद्यावर आज माझी व माझ्या कुटुंबातील पती व दोन

मुलींची उपजिवीका चालते. माझ्या दोन्ही मुली श्री साईंकृपेने बी.कॉम. करीत आहेत. माझी श्री साईबाबांवर नितांत श्रद्धा आहे. 'ओम् श्री साईं समर्थ' म्हणजे मी काही करत नसून माझ्या प्रत्येक बाबतीत श्री साईं समर्थ आहेत.

ही कृपा श्री साईबाबांचीच

— श्री. सुनील शांताराम कुलकर्णी
नविन भगदान नगर, प्लॉट नं. ३७,
जळगाव

मी कधीही देवाला मानत नव्हतो, कधीही त्याच्या फोटोकडे पहात नव्हतो पण.....

एकदा माझ्या वडिलांना त्यांच्या मित्राने 'साईलीला' हे पुस्तक सहज टाईमपास म्हणून वाचायला दिले, ते वडिलांनी घरी आणले आणि मी पण ते टाईमपास म्हणून वाचले. त्याच्या वाचनामुळे माझ्या मनात साईबाबांविषयी श्रद्धा निर्माण झाली, तरीपण मी सहज म्हटले 'जोपर्यंत मी काही अनुभव घेणार नाही तो पर्यंत तुझाला मनापासून मानणार नाही.' आणि काही दिवसातच मला अनुभव आला तो असा —

मला मावशीचे पत्र आले की, आजी १५ दिवसापासून विना अन्नपाण्याची अंथरुणावर पडून आहे व तुला भेटण्याची तिची इच्छा आहे. माझे आजीवर फार प्रेम असल्यामुळे मी लगेच गावाला जाण्याची तयारी केली व जाताना घरातील भिंतीसमोर हात जोडले व बाबांना हाक मारून सांगितले, बाबा हिच वेळ आहे अनुभव घेण्याची. आता माझी एक इच्छा पूर्ण करा, ती अशी की, मी गावाला गेल्यावर आजी जेवण करताना दिसली पाहिजे. असे दिसले तर मी परस्पर शिरडीला येईन, असे बोलून मी निघालो.

गावाला घरी जावून बघतो तर काय नबल! आजी खरोखरच जेवण करत होती. घरात मावशीला विचारले, आजी जेवण केळ्हापासून करते. तर मावशीने सांगितले की, १५ दिवसातून आजच आणि तू येण्याच्या फक्त २ ते ३ मिनिट आगोदरच आजीने जेवणाचा पहिला घास घेतला. लगेच जेवण संपल्यावर स्वतःचे ताट धुम्यासाठी आजी घराबाहेर गेली हे बधून माझ्या डोक्यात अश्रू दाटून आले व बाबांनी माझी हाक किती त्वरेने एकली त्याबदल बाबांवरचे प्रेम व श्रद्धा फार वाढली व मीषण बोलल्याप्रमाणे लगेच दुसऱ्या दिवशी शिरडीला गेलो. शिरडीला जाण्याची ही माझी पहिलीच वेळ होती. ३ ते ४ दिवस शिरडीला राहिलो.

अशाप्रकारे माझ्यासारख्या नास्तिक भाणसाला श्री साईबाबांनी भक्ती मार्गला लावले. कधी परमेश्वराला न मानणारा मी आज श्री साईबाबांची पूजा व आरती केल्याशिवाय घराबाहेर पडत नाही. ही कृपा साईबाबांचीच ना?

अयोर प्रसंगातून तूच वाचविलोस

— श्री. प्रमोद बी. रायसोनी,
१६४ समर्थ नगर, औरंगाबाद.

आम्ही बाबांच्याच कृपेने औरंगाबादसारख्या आम्हाला नवीन असलेल्या मुलखात कोणाचीच ओळख नसलेल्या शहरात वसलो ते केवळ साईकृपेनेच. तो दिवस आठवला की अजूनही भिती वाढते. तो दिवस म्हणजे मी नेमका त्यादिवशी शिर्डीत होतो. नेहमी मी गेलो की शिर्डीत दोन दिवस तरी राहतो. घरी सौ. व दोन लहान मुले. एक मुलगी सपना व दुसरा मुलगा सफल. येता जाता आईवडील व लहान भाऊ आमच्या घरी चक्र टाकतात. कगम झाले, मी शिर्डीला गेलो, दर्शन वर्गीर झाले, आराम करण्याचा विचार होता परंतु माझां जीवलग दोस्त म्हणाला, “आपली औरंगाबाद गाडी लागली आहे.” मी ताबडतोब स्टॅडवर गेलो. गाडीत बसताच गाडी निघाली. पाच मिनीट उशीर झाला असता तर गाडी निघाली असती.....?

आलो. साडेसहा वाजले होते. घरात प्रवेश केला. रात्र झाली होती. लहान मुलगा सफल बाबांच्याच कृपेने झालेला होता. त्याची प्रकृती ठीक नाही, असे समजले. मी थोडा घाबरलोच. काय करावे समजेना. त्यास सारख्या उलट्या व जुलाब सुरु झाले. रात्री एक वाजता तो पूर्ण गळून गेला होता. मी अक्षरशः रङ्ग लागलो. बाबांची उटी दोन तीन वेळा त्यास लावली. बाबांचा धावा सुरु झाला. पहाटे एकदम तो अत्यावस्थ झाला. आकडी आल्यासारखा करून, तो मोठ्याने बरळू लागला. साडेसहा वाजले. मी डॉक्टरकडे नेऊ असे म्हणून माझा भाऊ आमच्या घरापासून थोड्याच अंतरावर राहतो,

तिकडे आईबडील देखील रहातात. मी घावरलेल्या अवस्थेत आईकडे पळत सुटलो. आई, तू लवकर चल, सफल एकदम अत्यावस्थ झाला आहे. आई नुकतीच झोपेतून जाणी झाली होती. आपची आई तशीच आमच्याकडे निघाली. मी रोडवर रिक्षा पहात होतो. बाबांच्या कृपेने एक रिक्षा माझ्याकडे आली. मी रिक्षात बसून घरी आलो. रिक्षा दरवाजावर थांबवली. मी, सौ. व आई, सफल, सपना रिक्षात बसलो. जबळपास कोण डॉक्टर असेल म्हणून पाहिले पण तेथे लहान मुलांचा चिकित्सक डॉक्टर नव्हता. रिक्षा तेथेच असलेल्या डॉ. कंधारकरकडे नेली. ते दोबे डॉक्टर आहेत. बाबांचा धावा चालू होता. दोबे डॉक्टर घरी होते. त्यांनी लगेच त्यांच्याच घरच्या सोप्यावर सफलला झोपवलो. इंजेक्शनस् चालू केली. लहान भाऊ डॉक्टर असल्याने त्यांनी स्कुटरवर जावून इंजेक्शन आणले. सलाईन तेथेच चालू केले. तो एकदम बेशुद्ध होता. सर्वजण भयभीत झाले होते. मी बाबांना तेथेच म्हणालो, “साई काय हा अवघड प्रसंग आम्हा लेकरांवर. ह्याला तू आताच घे कर. आम्ही त्याला घेऊन तुझ्या दर्शनास शिर्डीस येतो”. घ्यनी आला, “घावरु नको सज ठीक होया”.

बस! काय चमत्कार म्हणावा, सलाईन चालू होताच तो हळूहळू शुद्धीकर आला. डॉक्टर फकरच चांगले भेटले. इंजेक्शनही घेलेवर मिळाले. मी शिर्डीहून त्याच गवी आलो, हे सर्व घडले बाबांच्या कृपेने! आम्ही आठ दिवसात सर्व शिर्डीस जावून दर्शन काढून आलो.

बाबा प्रसन्न असले तर.....

— श्री. के.धी. पहाडे
२४, एम.आय.जी. फ्लॅट्स,
कांचीपुरा रामदास पेठ,
नागपूर.

आशद्य दैवत असलेले श्री साईबाबा भक्तांच्या हाकेला धावून जातात याबदल त्यांच्या भक्तांमध्ये तिळमात्र देखील शंका नसते. बाबोच्या समाधीची पायरी चढणाऱ्याचे दुख हमखास कमी होते. भारतातीलच नव्हे तर जगातील वेगवेगऱ्या जाती धर्माचे लोक, ज्यांनी बाबोची किंती ऐकली आहे ते शिरडीला आल्यानंतर काही ना काही समाधान मिळवून जातातच.

"शरण मज आला आणि वाचा गेला दाखला दाखला ऐसा कोणी" या उत्तरात अनेकोंना प्रस्तुत आहेत. वाचा आपल्या भरतांकडून या गोष्टी वारचवाचक रुप नकळत करून घेत असतात. त्यांचे चिंतन, सरण सदैव करणाऱ्यात तर त्यांचे येणाऱ्या त्यांच्या अडचणीचे निरसन चुटकीसररी होते. माझ्या घराच्या प्रश्न, पैशांची सीधा, दृढी अपघात व इतर लहान मोठ्या प्रसंगावर यात करण्याचे धैर्य वाचांनी सरांनी दिले. वाचकोंना मागील साईलीला मासिकात प्रकाशित केलेल्या माझ्या अमुभयाद्वान् उत्तरात असेलच. असाच एक अमुभव पी देत आहे.

हावेला मर्यादा नसते ही गोष्ट खरी! त्यातही योग्य वाच वाटली तरच नाही. त्याल्यानंतर, घरातील सजावट, करमणूकीची साधने वरै गोष्टी ओवाओवानेच युद्ध देखाव घरेयरी, थेजारी टी.व्ही. आहेत, अनेक वसुंनी त्यांची घरे सजली आहेत या उत्तरात. घरी त्यांकी कहीच नाही याची खंत किंवा न्यूनगांड मनाला चैन पडू देत दृढून आपल्याकडे टी.व्ही. घ्यावा अशी इच्छा होवूनही पैशा अभावी ती शक्य होत नव्हती.

छत्तिसाब्या अध्यायात वर्णित्याप्रमाणे वाचांची आनंदी दृशी (mood) पाहून मावळात देशमडे यांनी, पुन्हप्राप्तीकरिता औरगावादकरंच्या वलीच्या ओटीत नाठठ डावताच्या लावला होता. तोच प्रसंग नजरेसमोर ठेवून मी देखील सहज दोन मुळिंवांपूर्वी घरातील वाचांच्या फोटोसमोर आपले मनोगत व्यक्त केले. चिठ्ठ्या टाकून त्यांची संपत्ती तर निष्ठविती, या पैशांचे काय? प्रश्न नऊ हजारचा होता. ओलखीच्या टी.व्ही. डिस्ट्रिक्ट जावून नुसती विचारणा तरी करावी! या उद्देशाने मी घरावाहेर पडलो. थोडी नुजियांची भाजा अवगत असल्याने शाहरातील एका विक्रेत्याशी झालेला संवाद देत आहे.

मी म्हणालो — बाबूभाई यने टी.व्ही. लेवानु ढे. त्याचर विक्रेता म्हणाला, लई जावो ने। मै तो तमने पहेलाज लई जवा माटे कळू छतु, तमेज ना पाढी हती। यी म्हणालो, मारी पासे ते व्यक्ते पैसाज नही हता। विक्रेता म्हणाला, मै पैसा माटे न्होर बात नही करी हती। बोलो वयु आप दऊँ। ब्लेक अॅंड व्हाईट अथवा कलरे या नुजियालो, मारी पासे आटला पैसा नथी। त्यावर विक्रेता म्हणाला, पहाडे साहाव तमे मात्र बोलो वयु आपू पैसा माटे पाळाळ थी विचारी शुं।

आश्वर्य हे की इतक्या भारी किमतीची वसु कोणताही करार न करता मला देण्याची बुद्धी त्याला का कावी? नुसल्या किमती विचारयला गेलो तर टी.व्ही.च घेवून परतल्या. या व्यवहाराच्या पड्यामागील शक्ती श्रीसाईबाबा खेरीच दुसरी कोण अणार? वाचांचे नितांत स्परण, श्रद्धा असेल तर कोणत्याही गोष्टी अशक्य नसतात. घरात टी.व्ही. आला पैशांचाही प्रश्न कळतनकळत सुटला देखील आणि त्याचे बरेचसे देणे सुढाडा झाले. या त्यांनंतर पुन्हा विचारात पडलो की हे झालेच कसे? आणि त्याला उत्तर मिळाले, वाचा प्रसन्न असले तर...

असे आमुची ही पुण्याई। म्हणोनी भेटे ही माझली साई अगाध अगम्य त्यांच्या लीला। सीमा नाही उपकराला.

उभा पाठीशी असता साई.....

— श्री. अंकुश रामचंद्र दळवी

म.रा. वीज मंडळ,

धारावी, मुंबई - १९.

मी तृतीय वर्ष कला वाणिज्य परिक्षेस बसण्यासाठी म्हणून २/३ वेळा विद्यापिठाचा अर्ज भरला, परंतु प्रत्येकवेळी अभ्यास होवूनही ऐन परिक्षेच्या समयी काही ना काही अडचणी येत व त्यामुळे मी परिक्षेला बसू शकत नसे. प्रत्येकवेळी ऑफिसची रजा व श्रम वाया जात. त्यामुळे बी.कॉम. पास होणे आपल्या नशिबी नाही असे वाटे. शेवटचा प्रथल म्हणून मी फॉर्म भरला व त्याच दरम्यान शिरडीस जाण्याचा योग आला. मी शिरडीस साईबाबांना म्हणालो की, बाबा ४ थ्या वेळेस परिक्षेला बसत आहे तरी यावेळी काही अडचण न येता परिक्षा पार पडू दे व त्याचप्रमाणे घडले. मी चांगल्या गुणांनी बी.कॉम. परिक्षा पास झालो. तेव्हापासून माझी साईबाबांवर नितांत श्रद्धा वसली.

एकदा मी शिरडीहून मुंबईस येत असताना, असाच अनुभव आला. मी शिरडीहून मनमाड रेल्वे स्टेशनला येण्यासाठी एस.टी.त बसलो. सोबत बहिण व पत्री होती. प्रवास दूरचा असल्याने मला एस.टी.त झोप लागली आणि मनमाड स्टेशन कधी आले ते कळलेच नाही. पत्री व बहिण प्रथमच शिरडीस जात असल्याने त्यांना काही समजण्याची शक्यता नव्हती. एस.टी. मनमाड स्थानकावरून सुटणार इतक्यात मला जाग आली, झटपट एस.टी.तून खाली उतरून पाहिले तर पंचवटी एक्सप्रेसची वेळ होऊन १ ते १ ॥ तास झाला होता, त्यामुळे आता संपूर्ण रात्र रेल्वे स्टेशनवर घालवावी लागणार असे वाटू लागले. स्टेशनवर येताच पंचवटी एक्सप्रेस दोन तास उशिरा सुटणार अशी सूचना देण्यात आली. त्यामुळे सर्व काळजी मिटली. मी झटपट तिकीटे घेतली इतक्यात पंचवटी एक्सप्रेस लागली. ही सर्व किमया केवळ साईबाबांमुळेच घडू शकली अशी आम्हा सर्वांची खात्री पटली.

दि. ७ जुलैच्या रात्री माझ्या पत्रीस डिलिव्हरीसाठी मॅट्रनिटी होम मध्ये अंडमिट केले. दुसऱ्या दिवशी ११ वाजेपर्यंत डिलीव्हरी झाली नाही म्हणून आम्ही सर्व घाबरून गेलो. इतक्यात डॉक्टर म्हणाले की, सिझरिंग करावे लागणार. हे ऐकताच उरले सुरुले अवसानही गळाले. मी साईबाबांची मनात आराधना केली व डॉक्टरांच्या म्हणण्याप्रमाणे मी त्यांना माझी सही दिली. मनातून साईबाबांचे स्मरण चालूच होते. मी साईबाबांना म्हणालो, “बाबा आपणच मला आजवर सर्व संकटांतून वाचविलेत तसेच यावेळी माझ्या पत्रीचे ग्राण वाचवा” म्हणजे मी हा अनुभव साईलीला मासिकात देईन. त्याश्रमाणे जवळ जवळ १ तासात सिझरिंग यशस्वी होवून मुलगी झाल्याची बातमी नसने सांगितली. मी साईबाबांचे मनोमन आभार मानले. अशीच साईकृपेची सावली आमच्यावर रहावी हीच साईचरणी प्रार्थना.

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य, नित्य घ्या प्रचीत अनुभवे

— श्री. पी.जी. कोरगावकर
कोंडाजी चाल नं. ४,
रुम नं. २६, जेरबाई वाडिया रोड,
पेरल, मुंबई नं. - १२.

मी बाबांचा एक भक्त असून काही अडचण किंवा संकट आले की, आमच्या घरी बाबांची जी छळी आहे तिला आम्ही सांगणे करतो. वेळोवेळी अशा बन्याच अडचणीतून बाबांनी आमची सुटका केली आहे. घरातील मंडळीचा आजार किंवा अशा बारीक सारीक बाली तर नित्याच्याच होऊन बसल्या आहेत. माझा मोठा मुलगा हा लहान असताना त्याने चुकून पन्नास पैशाचे नाणे गिळले. आमची सर्वांची घाबरगुंडी उडाली. बाबांना आम्ही साकडे घातले. नंतर त्याला हॉस्पिटलमध्ये नेले. परंतु फोटो वर्गैर काढून पाहिला. पण नाणे मिळालेच नाही. कारण बाबांच्या कृपेने ते केव्हाच अदृश्य झाले होते. त्यामुळे त्याला त्रास वर्गैर असा काहीच झाला नाही. अशा एक ना दोन अनेक आठवणी बाबांच्या आहेत.

हल्लीचीच गोष्ट. आमच्या घरात उंदरांचा फारच सुळसुळाट झाला होता. उंदीरसुळा लहानसहान नाही तर मोठे मोठे! गत्रीची झोप नाही. माझ्या एका मुलाचा तर त्याने कानच चावला. आम्ही फार घाबरून गेलो. शेवटी पिजरा आणून लावला व बाबांना सांगणे केले की, सर्व उंदरांचा नाश करा व आम्हाला या त्रासातून सोडवा आणि आश्वर्याची गोष्ट अशी की, खरे पाहिले तर पिजव्यात उंदीर मिळत नाहीत असा अनुभव असताना उंदीर मिळू लागले व एक एक करून सर्व उंदीर नष्ट झाले व आम्ही समाधानाचा सुस्कारा सोडला.

अशीच दुसरी गोष्ट. माझी लहान मुलगी ही फारच आजारी होती. ताप काही हटत नव्हता. आम्ही करुणा भाकून बाबांची आळवणी केली व बाबांच्या कृपेने तिचा ताप दूर होऊन ती बरी झाली. तसेच तिने एकदा चुकून नाकात पेन्सिल घातली व नाकात आतवर जाऊन अडकली. आम्ही घाबरलो. पण आमचे बाबा होतेच. नेहमीप्रमाणे त्यांची आळवणी केली व नंतर हॉस्पिटलमध्ये तिला घेऊन गेलो. फोटो वर्गैर सर्व झाले. डॉक्टरांनी तपासले. पण पेन्सिलीचा ठावठिकाणा नव्हता. तर असे हे अनुभव व अशा ह्या प्रचिती माझ्या जीवनात आणून देऊन बाबांनी आपले वचन सत्य केले आहे. यापुढेही त्या सद्गुरुच्या चरणी हीच विनंती की, त्यांनी वेळोवेळी आमच्या हाकेला उभे राहून माझे व माझ्या कुटुंबाचे संरक्षण करावे.

साई तारी त्याला कोण मारी

— श्री. चंद्रशेखर ल. तारु
सातारा.

साईलीला मासिकात साईबाबाविषयी आलेला अनुभव लिहिताना मला होत असलेला आनंद ओसंझून वहात आहे. कारण पदव्युत्तर अभ्यास संपवून मी जवळ जवळ एक वर्ष नोकरीच्या शोधात होतो. परंतु यश काही मिळत नव्हते. खिन्ह अवस्थेतच मी वावरत होतो. मला गऱ्हं अस्तित्वाच हरवल्यासारखं वाटत होतं. कालांतराने वाचनालयात जावून वाचन करण्याची मी आवड निर्माण केली. तेथे मला साईलीला मासिकातील साईभक्तांनी लिहिलेले अनुभव बाचावयास मिळू लागले. त्यामुळे नकळत माझ्यात धीर, आत्मविश्वास व प्रथलांवर श्रद्धा निर्माण झाली. सहज माझ्या मनात विचार आला की, 'मला नोकरी मिळाली तर मी साईलीलेत मला आलेला अनुभव लिहिन' त्याप्रमाणे महाराष्ट्र शासनाच्या मुंबई कायलीलयात मला मुलाखतीसाठी बोलाविषयात आले व एकदोन महिन्यातच कामावर रुजू होण्यासंबंधी पत्रही आले. हे सर्व साईकृपनेच घडले. म्हणूनच माझ्या मनी विचार येतो, 'साई तारी त्याला कोण मारी.'

बाबांची अद्भुत लिला

— सौ. आर जी. जाधव.
गोवर्धन घाट, नांदेड.

सुमरे तीन वर्षांपूर्वी घडलेली ही सत्य घटना! १९८३ साली आमच्या नांदेड शहरात सतत तीन दिवस दि. ७, ८, व ९ ऑगस्ट या दिवशी मुसळधार पाऊस कोसळत होता. आमचे घर गंगेच्या काठी असल्याने पुराची सारखी भिती वाटत होती. आणि ती भीती अखेर खरी ठरली. घरात देवाच्या पोथ्या, बासावीच्या मुलाच्या नोट्स व इतर महत्वाची कागदपत्रे होती. हे सर्व सुरक्षित राहावे म्हणून मी बाबांचा धावा करीत होते.

अखेर बाबांनी माझा धावा ऐकला. पाणी ओसरले. घराची अवस्था अतिशय वाईट झाली होती. तीन दिवस बाहेर नातलगाकडे राहून, मी घरी आले. घरात येताच प्रथम देवळाच्याकडे बघितले. आणि आश्वर्य! देवळाच्यातील सर्व देव एकाच ठिकाणी होते. घरात लाईट नसल्यामुळे कंदिलाच्या प्रकाशात मी बाबांची पोथी, आरतीचे पुस्तक शोधत होते. कारण सर्व पोथ्या पिशवीत होत्या व गडबडीत बाबांची पोथीच वर राहीली होती. पोथीचा शोध घेत असतानाच मातीच्या ढिगाच्यावर माझे लक्ष गेले. घरातील पाणी ओसरून सर्व चिखल झाला होता. त्या चिखलाच्या ढिगाच्यावर बाबांची पोथी व आरतीचे पुस्तक सुरक्षित होते. तीन दिवसाच्या पुराच्या पाण्यातही दोन पुस्तके मात्र कोरडी होती. पाण्याचा लवलेशही त्यास लागला नव्हता. मी शेजारच्या लोकांना हे दृश्य दाखविले. त्यांना देखील आश्वर्य वाटले. हे सर्व पाहून माझ्या डोळ्यात आनंदाश्रू उभे राहिले. खरोखरच बाबांची लिला अगाध आहे.

श्रद्धा असता साईबारी, फळे मिळती रसाळ गोमटी

— श्री. मोहन रावजी केळुस्कर
वि.न. ८५ कन्नमवार नगर,
विक्रोटी (पूर्व).
मुंबई - ४०० ०८३.

मला पहिल्या दोन मुली आहेत. आपल्याला एक मुलगा असावा ही प्रत्येकांनी
इच्छा असते, तरीच माझ्याही मनात पुऱ्यातीची इच्छा घर करून वसली होती. उरु
फरु इच्छा करून कार्य होत नसते. त्यासाठी प्रवाल करावे लागतात व त्या केलेल्या
उद्यतांना बस वाच, न्हयून ईश्वरी कृष्ण असावी लागते. माझी श्रीसाईबाबांवर निजी
श्रद्धा होती. माझी इच्छा पूर्ण व्यावधी न्हयून मी त्यांना अनन्यपणे शरण गेलो. कवळ्यान्हुन
प्रार्थना केली.

त्यानंतर पलीला दिवस गेले. होणारं तिसरे अपल्य मुलगाच असेल क्या? हा पक्ष
तिच्या मसाता सतावू लागला. पण श्री साईनी ती काढ्यां दूर केली, योगायोगाने पांडे
बालपणीचे मित्र डॉ. मंगेश सु. मालवणकर यांची एके दिवशी भेट झाली. ते निसिसम
साईभक्त असून मुलगा होण्यासाठी खास आयुर्वेदिक ट्रीटमेंट देतात. आतापवेत त्यांच्या
यशस्वी झालेल्या केसेस लक्षात घेऊन मी त्यांच्याकडे (२३६/१२२४, कन्नमवार नगर,
विक्रोटी) ट्रीटमेंटसाठी पलीला घेवून गेलो. तेथील त्यांच्या दवाखान्यात साईची मूर्ती व
प्रसन्न वातावरण पाहून माझ्या पलीला बराच धीर आला. आपल्या यशाचे प्रेरक श्री
साईबाबा आहेत, असा डॉ. मंगेश यांचा विश्वास आहे. त्यांची ७ दिवसांची ट्रीटमेंट
धार्मिक विधीने युक्त व आयुर्वेदिक आहे.

आणि खणेखर श्री साईनी माझ्या प्रार्थनेला सुयश प्राप्त करून दिले. मला मुलगा झाला.

षष्ठ्यांकसंख्या

श्री साईबाबांचे अश्रू

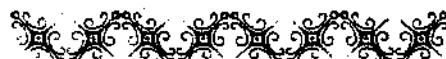
— श्रीमती सिताबाई शांताराम नाडकर्णी
सी/१४११, लक्ष्मीपूरी,
कोल्हापूर - ४१६ ००२.

जानेवारी-फेब्रुवारी १९८५ च्या श्री साईलीलेच्या अकराव्या लेखक कवी ढोह-संमेलनासाठी
आम्ही शिर्डीला गेलो होतो. संमेलनाच्या पहिल्या दिवसाचे पहिले सत्र झाल्यानंतर दुपारी
बारा वाजता श्री साईबाबांच्या आरतीसाठी मी मंदिरात गेले. आरती मुरु झाली होती.
माझी नजर श्री साईबाबांच्या मूर्तिवर स्थिर झाली तसे मला श्री बाबांच्या नव्यानामधून
गालापर्यंत अश्रूंचे ओवळ आलेले दिसले. माझ्या ढोळ्यांना त्रास होतो, चशमाही लागला
आहे, परंतु मी लावत नाही. मी हातांनी डोळे चोक्कून परत श्री बाबांच्या मूर्तिकडे टक

लावून पाहू लागले. परत पहिले आहे तेच. गालापर्यंत नयनधारा लागलेले श्री बाबांचे दृष्ट्य माझे मन आरती मधून लागलीच खिन्न अवस्थेत गेले. आरती नंतर मी माझ्या चि. बाळाबरोबर ह्या विषयी खल केला. एक दुःखदायक घटना घडणार असल्याचे श्री बाबा आपल्याला सूचित करत आहेत हे आम्ही जाणले. आपापल्यापरीने आम्ही श्री बाबांना ह्या बदल करुणाही भाकत होतो.

त्या रात्री आम्हाला लवकर झोपही ह्यामुळे लागेना. दुसऱ्या दिवशी वर्तमान पत्रात बातमी वाचावयास मिळाली की, 'पिण्डी गावचे श्री समर्थ सदगुरु राऊळ महाराजांनी माहीमला देह ठेवला. ताजुद्दीन बाबा वारले त्यावेळी श्री साईबाबांनी द्वारकमाई मशिद मधील धुनीमध्ये पाणी ओतून सदर दुःखद घटना आपल्या जवळच्या भक्तांना पूर्व सूचित केली होती. तसेच आम्हाला श्री राऊळ महाराजांची दुःखदवार्ता स्वतःच्या नयनधारांनी सूचित केली. ह्या श्री राऊळ महाराजांनी मला प्रत्यक्ष दर्शन देण्यापूर्वीच माझ्या अति आवडीचा वाचनीय श्री रामदास खार्मीचा दासबोध हा ग्रंथ माझ्या चि. अशोककडून पाठवून दिला होता. शिर्डीच्या खेलसंमेलनाचा सोहळा आनंदात पार पडला परंतु जाता जाता श्री साईबाबांनी श्री राऊळ महाराजांचे विषयी आपले दुःख आपल्याच अश्रूनी आम्हाला सदर दुःखाची झाल पोहचण्यापूर्वी असे दाखवून दिले.

वात्सल्यभूती आई म्हणजेच श्री साई

— श्री. बाळा अनाजी नाईक
मु.पो. भडगांव,
तालुका - सिंधुदूर्ग.

सन १९८४ पासून श्री. बाबांशी आमचा परिचय आला. त्यावेळेपासून आम्ही बाबांचे भक्त झालो. माझ्या मेहुण्याने दिलेले साईलीलेचे अंक वाचून, आम्हा उभयंतांच्या मनात साईभक्ती विषयी आदर निर्माण झाला व त्याच वेळेपासून आम्ही साईभक्तीला सुरवात केली. आजपर्यंत आम्हाला बरेच अनुभव आले. त्यातील काही अनुभव —

माझे वडील कामावरून कमी केलेल्यास सहा वर्षे झाली तरी त्याना कामावर घेतले नक्हते. तेव्हा साईबाबांजवळ नवस केला की, त्यांना जर या दोन महिन्यात कामावर घेतले तर मी शिरडीला तुमच्या दर्शनाला येईन. नवस बोलल्याला १५ दिवस झाले असतील. वडिलांचे पत्र आले की, मला कामावर घेतले. त्याचवेळी पुन्हा अनुभव पहाण्यासाठी दुसरा नवस केला की, मला मुलगी नाही, दोन मुलगे आहेत तेव्हा यावेळी मला मुलगी व्हावी. आणि काय आश्वर्य! मला मुलगी झाली. त्यानंतर मी शिरडी येथे जावून श्रींचे दर्शन घेऊन आलो. अशा अनेक इच्छा बाबांच्या कैपेने पूर्ण झाल्या आहेत. व याच्या पुढेही व्हाव्यात हीच त्या माऊलीपाशी प्रार्थना.

असता साई पाठीराखा...

— सौ. नीता उल्हास जाधव
६२९, सरेकर आळी, महाड,
रायगड.

गेल्या मार्च मधील गोष्ट. आमच्या शाळेतील सर्व शिक्षकांनी श्री हरिहरेश्वरची सहल करण्याचे ठरविले. भारताची दक्षिण काशी म्हणून समजले जाणारे हरीहरेश्वर मी अद्याप पाहिले नव्हते. त्यामुळे मला खूप आनंद झाला. काशीला कधी जावू तेव्हा जावू पण आता हरेश्वरला तर भेटू, मी जाण्याची सर्व तयारी केली.

दुपारच्या गाडीने आम्ही प्रथम म्हाप्रळला गेलो. म्हाप्रळ हे बाणकोटच्या खाडीवरील छोटेसे बंदर आहे. आमची लाँच दोन वाजता सुटली. लाँचमधून प्रवास करण्याची माझी पहिलीच वेळ. त्यामुळ मला सारखी भिती वाटू लागली. मी बसल्या बसल्या साईनामाचा जप करू लागले. आणि काय आश्चर्य! लाँचच्या समोरच्या खांबावर मोरपिशी निळसर शेडमध्ये श्री साईबाबांची भली मोठी प्रतिमा, सुहास्य वदन आणि उंचावलेला तो वरद हस्त, तेव्हा मला जो आनंद झाला त्याचे वर्णन मी कसे करू? जणूकाही मिस्किलतेने हसत साई मला सांगत होते, “काही घाबरू नकोस. बघ, मी सुद्धा तुझ्याबरोबर आलो आहे ना! माझे मन भरून आले. मी सारे काही विसरून गेले. अवती भोवतीची माणसे, निव्या आकाशाने प्रतिबिंबित झालेले निळसर हिरवट पाणी, दूखर दिसणारे हिरवे डोंगर, झाडे, लाटांबरोबर हलणारी अनेक प्रतिबिंबे. सारे सारे विसरून मी साईनामात रंगून गेले.

संध्याकाळी साडेसहा-सातच्या सुमारास आम्ही बाग मांडल्यास पोहचलो. तेथून आठला हरिहरेश्वर येथे आलो. पूर्व नियोजित कळविल्याप्रमाणे आमच्या रहाण्याची वर्गीर उत्तम सोय झाली. चांदणी रात्र होती त्यामुळे आम्ही मंदिराच्या परिसरात फिरावयास गेलो. मंदिर बंद होते. समोरून सागराची शोभा फारच छान दिसत होती. अंधारात फेसाळ लाटा तेवढ्या चमकून जात होत्या. निरव शांततेत सागराचा घनगंभीर आवाज घुमत होता.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आम्ही कळभैरवाचे व हरिहरेश्वराचे दर्शन घेतले. पूजा केली. सोमसूत्री प्रदक्षिणा भटजीने सांगितल्याप्रमाणे घातली. समोर अर्थांग अरबी समुद्र पसरला होता. उंच उंच लाटा आदळत होत्या. मनात भिती आणि कौतुकही होते. निसर्गाची कलाकुसर पहाताना स्वतःचे अस्तित्वही विरुद्ध जात होते. सधोवती खारट पाणी असूनसुद्धा तेथील खडकातील गायकुंडात अगदी गोड असे पाणी होते. हरिहरेश्वराचे रूप डोऱ्यात साठवूनच आम्ही तेथून जवळ असलेल्या एका वाडीत श्री गजानन महाराजांच्या मूर्तीची प्रतिष्ठापना केली होती, तिचे दर्शन घेतले. साई आणि गजानन दोघेही संतच, “संत दिसती वेगळाले परि स्वरूपी मिळाले” मला स्वामी अमलानंदाच्या शब्दांची आठवण झाली.

नंतर आम्ही मंडनगडला आलो. तेथील एका ओळखीच्या गृहस्थांकडे विश्रांतीसाठी उतरलो आणि जेवणासाठी एका खाणावळीत गेलो. घास घेता घेता माझे लक्ष सहज कर गेले. तो तेथील भिंतीवर एक साईंची जुनी पुणाणी तसबिर होती. मला मनात हसू आले. साईं काही आपली पाठ सोडायला तयार नाहीत. कारण घरातून निघतानाच मी त्यांना हात जोडून विनंती केली होती की, आम्हा सर्वांना सुखरूप घरी येऊ दे. साईं भेटल्याच्या आनंदात मी पुन्हा सारं काही विसरून गेले. अगदी माझी पैशांची पर्स सुद्धा! मी खाणावळीत जेवले एकदेच मला आठवले. पुढे पर्स तेथेच राहिली का आणखी कोठे? पण परव्या ठिकाणी पर्स कशाला ठेवा म्हणून सर्वांनीच आपल्या पर्स बरोबर घेतल्या होत्या हेही तितकेच खरे होते. माझे सहकारीही घाबरले. येथे पैशाचा प्रश्न नव्हता. पण पर्स हरविणे म्हणजे सहलीला गालबोट. सर्वांनी पुन्हा पुन्हा पुन्हा चौकंशी केली. क्षणभर मीही घाबरलेच. पैशासकट पर्स हरवली होती. मला वाईट वाटले. मी मनात म्हटले, “प्रत्येक ठिकाणी बाबा माझ्या पाठीवर होते. मग माझी पर्स हरवलीच कशी?” आम्ही ज्या घरी उतरलो तेथेही सर्वत्र शोध घेतला. समजा चुकून पडली असेल तर! त्या घरातील यजमानांनाही या गोष्टीचे फार वाईट वाटले. ते म्हणाले, “घरात राहिली असती तर गेली नसती. खाणावळीत जाताना उगाच बरोबर घेतलीत. हात धुण्यास बाहेर गेलात तेव्हाच कोणी तरी उचलली पाहिजे.” खाणावळीच्या मालकानेही नोकरांना विचारून शोधाशोध केली. ते म्हणाले, “आमच्याकडून गेली नसती. कोणी तरी बाहेरच्या माणसाने जाता जाता नेली असली पाहिजे.”

सर्वांनाच खूप वाईट वाटले. मी त्यांना म्हटले, “हा विषय येथेच संपूर्ण टाका. पुन्हा कधीही कुठेही या विषयाचे नाव नको.” तरीही मन हुरहुरत होते. एक दोन नव्हे जवळ जवळ दिड्डशे रुपयांचा प्रश्न होता.

घरी आल्यावर प्रथम मी बाबांना हात जोडले. म्हणाले, “बाबा पैसे गेले याचे दुःख नाही. देणारे घेणारे तुम्हीच आहात. पण आपण सतत माझ्या पाठीशी असताना पर्स गेली कशी? मला सांभाळलीत मग माझी पर्स का सांभाळली नाहीत? तुम्ही सतत जवळ असताना असे क्हायला नको होते. कदाचित ती हरवावी अशी तुमचीच इच्छा असेल. तुम्हाला पाहिले की, मी स्वतःला सुद्धा विसरून जाते. सारं लक्ष तुमच्याकडे लागते. मग पर्सवर लक्ष ठेवणार कसं? तुम्ही माझ्या बरोबर आहात या आनंदात मी पर्स विसरले. ही माझी चूकच झाली. मला तुमच्याशिवाय क्षमा कोण करणार? जशी तुमची इच्छा तसे घडले.”

घरात कोणाला काही समजले नाही. म्हणजे मीच सांगितले नाही. सांगायचे ते सारे साईंना सांगितले होते. मग उगीचच बाजार कशाला?

जवळ जवळ आठवडा निघून गेला. आणि आमच्या शाळेतील एका शिक्षकाच्या पत्त्यावर एक पत्र आले; त्या पत्रात लिहिले होते, पर्स घरातच सापडली. त्यात एक शंभर व एक पत्रासची नोट व इतर सुद्धे पैसे, जपाची माळ, पेन व रुमाल आहे.

मला प्रथम विश्वासच बसेना. खूप आनंद झाला पण तो पर्स मिळाली यापेक्षा

साई माझा खरच पाठीराखा आहे या जाणिवेमुळे. साईने आपल्याकरील विश्वासाला जगासुद्धा त्रडा जावू दिला नाही. पण मला पुढा पुढा एकच नवल वाटते. सरे घर व्यस्थितपणे पुढा पुढा शोधून सुद्धा त्या तीन चार दिवसांनी पर्स त्यांच्या पलंगाखाली कशी सापडली. हे फक्त ते साईच जाणे. त्यांची लिलाच अगाध. ती आपल्यासारख्या सामान्य माणसांना कशी काय उमजणार? त्याचा तोच जाणे. तरीही एक मात्र खरेच.

असता साई पाठीराखा। नाही घोर काळजी कशाची।

साई साई वाचे जपता। साई उभा पायथ्याशी॥

साईनाथांची अगाध लिला

— श्री. मधुसूदन आबाजी चव्हाण
साई-विहार, साईनाथ को. हौ. सोसायटी,
चाळ नं. ३, रु. नं. १, टेम्बेवाडा रोड,
भांडुप, मुंबई नं. ४०० ०७८.

मी साईलीला लेखक-कवी स्नेहसंमेलनास जाताना, माझे मित्र श्री. नेमाडे ह्यांनी माझ्याकडे शंका उपस्थित केली की, एवढे अखिल भारतीय स्नेहसंमेलन असताना तुम्ही पत्रकराऱ्यांना का आमंत्रण करीत नाही? त्यावर मी त्यांना म्हणालो की, साईनाथांची लिला अगाध आहे. त्यातून काय होतेय ते पाहू या? असे सांगून मी स्नेहसंमेलनासाठी शिरडीत गेलो.

११ व्या लेखक-कवी स्नेहसंमेलनापर्यंत प्रत्यक्षात साईनाथांना पाहिलेल्या भक्तांना प्रमुख पाहुणे म्हणून आमंत्रित केलेले होते. परंतु प्रत्यक्षात साईनाथांच्या अगाध लिलेमुळे १२ व्या लेखक-कवी स्नेहसंमेलनास प्रथमच नवशक्तीचे संपादक श्री. पु. रा. बेहेरे ह्यांना प्रमुख पाहुणे म्हणून आमंत्रित करण्यात आले. अशाप्रकारे साईनाथांच्या अगाध लिलेतून श्री. नेमाडे ह्यांची साईनाथांनी शंका दूर केली.

नंतर श्री. पु. रा. बेहेरे ह्यांना भेटून माझे मनोगत सांगितले व आपण आपल्या वर्तमानपत्रातून उत्तम प्रकारे साईनाथांबद्दल माहिती लिहावी, अशी त्यांना अगत्यपूर्वक विनंती केली. आणि श्री. पु. रा. बेहेरे ह्यानो दि. १०।२।८६ व ११।२।८६ येजी 'नवशक्ती' मधून "शिरडीचे साईसंस्थान" असे दोन प्रशंसनीय अग्रलेख लिहून महाराष्ट्राच्या असंख्य जनतेस साईनाथांचे प्रत्यक्ष दर्शन घडविले.

अशा प्रकारे साईनाथांच्या कृपेने माझी बन्याच दिवसांची इच्छा पूर्ण झाली.

साईनाथांनी राहण्याची खोली बदलून दिली

— सौ. उषा काशिनाथ जठार
'पंचशील', बि. नं. १२३,
खो.नं. ४०७९, ४ था मजला,
नेहरू नगर, कुरुक्षेत्र (पूर्व),
मुंबई नं.-४०००२४.

नऊ वर्षांपूर्वी साईनाथांनी केलेल्या चमत्काराचा स्वानुभाव मी येथे देत आहे. आम्ही पंतप्रधान, घाटकोपर पूर्व येथे राहात होतो. परंतु तेथे शेजारी राहणारे भाडेकरू चांगल्या वर्तनाचे नव्हते. त्यांना दुसऱ्याचे चांगलेपण पहावत नसे. ते आम्हाला फार त्रास देत असत, रेज भांडणे करीत असत, त्यामुळे आमच्या मनाला फार त्रास होत असे. पण करणार काय? दुसरीकडे कुठे जागा घेण्याची आमची ऐपत नव्हती. तेथील इतर काही लोक म्हणायचे की, अशा लोकांच्या संगतीत का रहाता, तुमच्या मुलांवर त्याचा वाईट परिणाम होईल. आम्ही तुमच्याबद्दल ऑफीसमध्ये सांगून बघतो की, त्यांना दुसरीकडे बदली करून द्या. आणि त्याप्रमाणे बन्याच लोकांनी आमच्यासाठी प्रयत्नही केले. पण कोणाचेच काही चालत नव्हते. मुले तर तेथे राहायला फार कंटाळली होती. तेव्हा माझा मोठा मुलगा चि. अनिल हा म्हणाला की, मी साईबाबांना साकडे घालतो की, मी साई सततरिताचे पारायण करतो की, आम्हाला आमची खोली बदलून मिळू दे. साईबाबा फार कृपाळू आहेत, सच्चा दिलाने कोणी हाक भारत्यास ते भक्तांच्या होकेला जरूर घाऊन येणार ही आम्हाला खात्री होती.

आणि माझ्या मुलाने श्रावणातील पहिल्या गुरुवारी पारायणास सुरुवात केली. ऑफीसमध्ये जाऊन प्रयत्न करणे चालूच होते परंतु यश येत नव्हते. शेवटी पारायणाला सहा दिवस झाले व चमत्कार झाला. आजपर्यंत ऑफीसमध्ये कोण आमचे ऐकून घेत नव्हते, आमचे काम होणारच नाही अशी सर्व परिस्थिती होती परंतु त्या दिवशी मला ऑफीसमध्ये श्री. हरीचरण नागेश खोत नावाचे साहेब भेटले. त्यांनी आमची सर्व परिस्थिती समजावून घेतली व सांगितले, तुम्ही काही काळजी करू नका, मी तुमची बदली करून देतो, खरोखरच साईबाबांनी त्यांच्या अंतःकरणात प्रेरणा केली असणार कारण ते पण फार देव भक्त आहेत. त्यांच्या घरात सर्व देवादिकांचेच फोटो आहेत. खरेच साईबाबांनी आम्हाला हरिचरणाजवळ पोहोचते केले. काय अगाध लिला आहे पहा! न होणारे कोणतेही काम साई माऊली अगदी सहज करून टाकतात. अशा तन्हेने आम्ही आता राहातो ती खोली आम्हाला ६ सप्टेंबर १९७७ रोजी बदलून मिळाली व आमच्या मागचा त्रास संपला.

माझा पहिला अनुभव

— श्री. सोमकांत जयराम गांवकर

मुख्याध्यापक,

मु. नानिवडे, ता. वैभववाडी,

जिल्हा - सिंधुदुर्ग

व्हाया - राजापूर.

माझे वडील भक्तीपंथातले असल्यामुळे लहानपणापासूनच ईश्वरभक्तीकडे माझा ओढा होता. वडिलांच्याबरोबर मी एकवेळ पंढरपूरला पांडुरंगाच्या दर्शनालाही जावून आलो आहे. वडिलांच्या मार्गदर्शनाखाली कित्येक श्रावण महिन्यात मी हरीविजय, भक्तीविजय, संतलीलामृत इत्यादी ग्रंथ वाचले आहेत. गीतेच्या वाचनामुळे मला सात्त्विक भक्ती फार आवडते. काही काळापूर्वी “शिरडीवाले साईबाबा, शिरडी पंढरपूर माझे” यासारखी गाणी ऐकून व कोणीतरी सांगितल्यावरून शिरडीला साईबाबा नावाचे कोणी एक थेर पुरुष होऊन गेले, एवढीच साईबाबांबद्दल मला माहिती होती. त्यानंतर रत्नगिरी जिल्ह्यात खेड तालुक्यातील तिसंगी गावच्या शाळेवर काम करीत असताना, मी ज्या घरात राहात होतो ते मुंबईला नोकरीवर असलेले माझे घरमालक श्री. भोसले हे नुकतेच शिरडीला जावून गावी आले होते. येताना त्यांनी श्री. साईबाबांचा फ्रेम केलेला एक आशीर्वाद फोटो घरी आणला. पूर्वीपासूनच त्यांचे शिरडीला जाणे-येणे होत असल्याने, त्यांच्या घरी साईबाबांचे पूर्वीचे दोन-तीन फोटो होते. त्याचप्रमाणे दत्तात्रय, श्रीकृष्ण, गणपती, लक्ष्मी इत्यादी देवदेवतांचे फोटो त्यांचे घरी लावलेले होते. परंतु घरमालकांनी आणलेला तो साईबाबांचा नवीन फोटो मला फार आवडला. तो फोटो मी इतर सर्व फोटोंच्या मधोपर्यंत लावला. इतर फोटोप्रमाणे मी त्याची निल्यनेमाने पूजा करू लागलो. त्या दिवसापासून सायंप्राथनेच्यावेळी आम्ही घरातील सर्व मंडळी ‘आधी हे नमन माझे साईनाथा’ हे साईस्तोत्र पुस्तकात पाहून म्हणू लागलो. त्या फोटोकडे अनेक वेळा मी एकटक पाहात असे. पांडुरंग, राम, कृष्ण हे त्या फोटोतच सामावलेले मला दिसू लागले. आणि त्यामुळेच साईभक्तीपेक्षा साईमूर्तीचाच मला ध्यास लागला.

एक वर्षानंतर आमच्या घरमालकांनी जुन्या घराता लागूनच नवीन घर बांधण्यास सुरुवात केली. घर बांधून झाल्यावर नव्या घरात भोसल्यांचे कुटुंब राहायला जावयाचे व त्या जुन्या घरात हायस्कूलला जाणाऱ्या माझ्या मुलीसह आम्ही राहावयाचे असे ठरले होते. भोसल्यांच्या पत्तीला एकवेळ मी सहज विनंती केली, “काकू, आता तुम्ही नवीन घरात जाणार व आम्ही येथे राहाणार. नवीन घरात जाताना हे देवदेवतांचे सर्व फोटो तुम्ही तिकडे नेणार; तरीपण साईबाबांचा हा आशीर्वाद फोटो तेवढा इथे आमच्याकडे ठेवा. रोज तिन्हीसांजला उघडूचा भिंतीवर अगरबत्ती लावण्यापेक्षा या फोटोसमोर मी अगरबत्ती लावीन व बाबांना नमस्कार करीन.” काकूने अधिक काहीच न बोलता नुसते “चालेल” या शब्दात होकार दिला.

गृहप्रवेशाचा दिवस जवळ आला. घरमालक आदल्या दिवशीच मुंबईहून घरी आले. कार्यक्रमाच्या तथारीला जोरदारपणे सुरुवात झाली. निमंत्रणाप्रमाणे पाहुणेमंडळी जमा होऊ लागली. कार्यक्रमासाठी मी शाळेत रजा नोंदली. रात्री आम्ही सारी मंडळी एकत्र बसून दुसऱ्या दिवसाच्या कामांचा व साहित्याचा विचार करू लागलो. कार्यक्रमाला स्पीकर न मिळाल्यामुळे दुसऱ्या दिवशी सकाळच्या पहिल्या गाडीने खेडला जावून मिळेल तो स्पीकर लवकरात लवकर आणण्याचे काम माझ्याकडे सोपविष्यात आले. ठरल्याप्रमाणे दुसऱ्या दिवशी पहाटे उटून पहिल्या गाडीने मी खेडला गेलो. इकडे सुमहूतनि गृहप्रवेशाला सुरुवात करण्यात आली. ब्राह्मणांच्या सांगण्याप्रमाणे जुन्या घरातील एक एक वस्तू नव्या घरात नेण्यात येऊ लागली. जमलेले शेजारी व पाहुणे मंडळी कामाला मदत करीत होती. एक एक म्हणताना जुन्या-घरातील देवतांचे फोटो नव्या घरात नेऊन लावण्यात येऊ लागले. मी नेऊ नका म्हटलेला तो साईबाबांचा आशीर्वाद फोटो काढून नव्या घरात नेला. पण काय? सुलावर उभे राहून भिंतीवर लावत असताना नेमका तोच फोटो लावणाराच्या हातातून खाली पडला. खळक्न आवाज झाला व काचेचे तुकडे तुकडे झाले. थोडावेळ गोंधळ झाला. इतरांना काही कळले नाही, पण आमच्या घरमालकिणीला काहीतरी जाणवले. घरमालकांवर ती थोडीशी रागवली व त्यांना बाजूला घेऊन, “तुम्हाला सांगत होते ना?” असे काहीतरी बोलली. पडलेले काचेचे तुकडे जमा करून टाकण्यात आले. बीन काचेचा तो फोटो घरमालकांनी गुपचूप जुन्या घरात नेऊन माझ्या टेबलावर भिंतीला टेकून ठेवला व फोटोसमोर एक नारळ ठेवला. इतरांना हे कळलेले नसले तरी घरमालक काय ते समजले.

दुपारी १९च्या सुमारास मी खेडवरून स्पीकर घेऊन*आलो. गाडी तिसंगी स्टॉपवर थांबताच तिथे जमलेल्या शाळकरी-मुलांनी ओरड केली, “अरे, गुरुजी आले. स्पीकर आणला.” मुलांसमवेत सर्व सामान घेऊन घरी आलो. ताबडतोब कर्णेवगैरे बांधून स्पीकर सुरु करण्याबद्दल अगोदरच स्पीकरमालकाला सांगितले होते. आल्याबरोबर त्या कामाला सुरुवात केली. एवढ्यात घरमालक भोसले पुढे आले व मला म्हणाले “गुरुजी अगोदर जरा इकडे या.” परंतु मी त्यांचे काहीच न ऐकता एका माणसाकडून दोन्ही कर्णे शेजारच्या झाडावर बांधून घेतले. स्पीकर सुरु झाला. त्यानंतर घरमालकाना बोलावण्याचे कारण मी विचारले. त्यांनी मला जुन्या घरात नेले व तो फोटो दाखविला. प्रथम मला काहीच कळेना. पाहातो तर फोटोची काच फुटलेली. चौकशीनंतर सर्व काही संमजले. त्याक्षणी मनाची काय स्थिती झाली हे मात्र मला लिहिता येत नाही. “जेथे माझ्यांचा गांव तेथे घाव जाय माझी” या वाक्याची आठवण झाली. दोन्ही ढोक्यांतून अश्रू खाली पडले. मी बाबांना हात जोडले.

त्या संबंध दिवसात गृहप्रवेशाचे कार्यक्रम थाटांत चालू होते. रात्री भजने होती. पण माझे कशातच लक्ष लागत नव्हते. दुसऱ्या दिवशी मी सकाळीच खेडला गेलो. त्या फोटोला काच बसवून घेतली व फोटो आणून जुन्या घरात लावला. त्यावरी मे महिन्याच्या सुट्टीत भोसले यांचेबरोबर मी शिरडीला गेलो व त्या भक्तवत्सल साईबाबांचे मनोभावे

दर्शन घेतले. सध्या मी सिंधुदूर्ग जिल्ह्यात नाणिवडे गावी बदलून आलो आहे. येताना तो बाबांचा फोटो मी बरोबर आणला आहे. संकटप्रसंगी फोटोसमोर हात जोडून मी बाबांची प्रार्थना करतो आणि बाबा ती सर्व संकटे दूर करतात. श्री. साईबाबा हे भक्तांचे मनोगत जाणून भक्तांशी वात्सल्याने वागणारे आहेत याचा मला आलेला हा पहिलाच अनुभव आहे. यानंतर असेच एक-दोन अनुभव आले ते पुन्हा केळ्हातरी साईलीला अंकात देण्याची माझी इच्छा आहे. तोवर साईचरणी लीन होऊन हे माझे लिखाण संपवितो.

सर्वव्यापी, सर्वसाक्षी सर्वेश्वर श्री साई महाराज की जय.

देव तारी त्याला कोण मारी

— श्रीपती मनोरमा श्रीधर पस्तळेकर

७/२२४, मिलींद भुवन को-ऑप हाऊसिंग

सोसायटी, महात्मा गांधी रोड,
गोरेगाव (पश्चिम), मुंबई नं. - ४०० ०६२.

दिनांक ६.४.८५ रोजी वांद्रा येथे रात्री दहा वाजता आम्ही संहलीला जाणाऱ्या आमच्या गाडीत बसलो. दुसऱ्या दिवशी दुपारी एक-दीडच्या सुमारास श्री. पूर्णनिंद स्वार्मीच्या मठात पोहचलो. तेथे अंघोळी वर्गैर करून भोजन केले व थोडा आराम केला. पुण्यतिथीनिमित्त तेथे बरीच मंडळी आली होती.

सोमवारी श्री. स्वार्मीची पुण्यतिथी असल्यामुळे भजन, आरत्या वर्गैरत दिवस आनंदात गेला. यंगळवारी सकाळी उटून प्रातःविधी आटपून श्री स्वार्मीचे दर्शन घेतले. न्याहरी झाल्यावर आमची बस दाभोळीहून सुटली. पाठपस्तळे, आदि नारायण, श्री पुरुषोत्तम वालावली-इत्यादि ठिकाणी जाऊन रात्री मठात परतलो.

बुधवारी सकाळी उटून नित्यक्रम आटपून मठातून निघालो ते दुपारी बारा-साडेबाराच्या दरम्यान गोव्यास पोहचलो. तेथे दोन दिवस मुक्काम करून व सर्व देवालये, प्रेक्षणीय स्थळे पाहून १२ तारखेस सकाळी निघालो. तेथून आमची गाडी 'म्हापसे' येथे आली इकडे तर गम्मतच झाली, माझ्या सौ. वहिनी बरे वाटत नाही म्हणून बसमध्येच बसल्या व आम्ही सर्व मंडळी खरेदीसाठी निघालो. माझी व माझ्या गटातील मंडळीची चुकामूक झाली. मार्केटभर मी त्यांना दोन-तीनदा शोधले पण कोणीच दिसेना! आता काय करावे? या गावात पहिल्यांदाच आले होते. तेव्हा मी बाबांचा मनातल्या मनात धावा कळू लागले की, माझी माणसे मला मिळू द्या. बाबांनी माझी हाक ऐकली. २-३ मिनिटातच मला माझा भाऊ अण्णा दिसला. मग मी त्याच्याबरोबर निघाले. त्यानंतर आमची तीनवेळा चुकामूक झाली व बाबा माझ्या हाकेला प्रत्येक वेळी धावून आले. मग मात्र आमची चुकामूक झाली नाही. त्या दिवशी आमची गाडी मुंबईच्या मार्गाला लागली व शनिवारी सकाळी आम्ही 'वांद्रा' येथे सुखरूप पोहोचलो. असे आपले सर्वांचे बाज्या चुकेल त्याला वाट दाखवतात व आपल्या लेकरासाठी धावून येतात.

मृत्युच्या दारातून परतले बसप्रवासी

— संजय केशव परकर
नाना निवास, तिसरा मजला,
गोखले रोड (द.)
दादर, मुंबई नं. - ४०० ०२८.

“साई-साई” म्हणोनी कोणी भक्त हाकारती
नच भार तयांचा साई वाहती।
तर जे जे तयांचे लागे-बांधे तयांसीही
सदैव-संत्वर-तत्पर साई तास्ती॥

वरील काव्यपर्किना साजेसाच असा हा दुर्मिळ अनुभव आहे. २१ जुलै १९८६ ला गुरुपौर्णिमा उत्सव, शिर्डी येथे मोठ्या उत्साहाने पार पडल्यानंतर आम्ही परतीच्या प्रवासास निघालो. दुपारी १२ वाजता दहीकाला आटोपल्यावर आमच्या निघण्याच्या हालचाली शीघ्रगतीने होऊन आम्ही त्वरीत दुपारी ३ वाजता आरक्षित जादा बस पकडण्यासाठी बस स्थानकावर धावलो. वेळेपूर्वी स्थानापत्र झालो. प्रवास सुरु झाला. आदल्या रात्रीचे जागरण व प्रवासातील आयती संधी म्हणून बहुतेक प्रवासी झोपी गेले. त्यात माझाही समावेश होताच. बसने नाशिक गाठले. तोवर पावसाचा थांगपत्ता नव्हता. परंतु लक्षण दिसत होते. नाशिक ओलांडल्यावर मात्र त्याने आम्हाला गाठलेच. अचानक आमची बस थांबली. प्रकार काय आहे म्हणून आम्ही चालकाकडे विचारणा केली असता, गाडीचे वायपर (बसच्या दर्शनी भागाकडील काच पुसणारे यंत्र) अकार्यरत असल्याचे त्याने सांगितले. दक्षता म्हणून गाडी सांभाळून चालविण्याचा सल्ला आम्ही त्याला दिला. परंतु पावसाचा जोर काही कमी होत नव्हता. अखेर वायपरविना बसने घाटपूर्वीच्या चेकपोष्टपर्यंत मजल मारलीच. तोपर्यंत संध्याकाळचे ६ वाजले होते. पुढील प्रवास चढ-उताराचा व नागमोडी वळणाचा होता. त्यातच सूर्यप्रकाश अंधुक-सा झाला होता म्हणून चालकाने बसचे पुढील दिवे (हेडलाईट्स, डिपर्स इत्यादी) तपासून पाहिले. परंतु बॅटरी कमजोर झाल्यामुळे त्याचा प्रकाशदेखील कमजोर झाला होता. पुढील प्रसंग आणीबाणीचा होता पण आमचा बसचालक संयमी, धीट आणि जबर आत्मविश्वासी होता. वायपर नीट नसल्यामुळे आमच्यापैकी एकाकडून त्याने सिगारेट मागून त्यातील तंबाखू पुढील काचेवर चोळला. जेणेकरून पर्जन्य तुषारांचे पतन काचेवरून सरळ खाली होईल. एक समस्या काही अंशी मिटली, पण दुसरीचे काय? आमच्यापैकी काही प्रवाशांनी बसचालकाला बसच्या अशा अवस्थेत तुम्ही ताबा का घेतला? म्हणून दम भरला. तेव्हा चालकाने सांगितले की, “ही बस व इतर (यात्रा सेशल्स) बस ह्या कल्याण डेपोमार्फत पाठविल्या असून त्या शिर्डीहून मुंबईस गेल्यावर दुरुस्त करणार-तुरास, मी जेव्हा बसमध्ये बसलो तेव्हाच लक्षात आले होते की, ही बस जुन्या मॉडेलची आहे” हे त्याचे सांगणे आम्हास पटले. त्यानंतर आम्ही सर्वांनी घाट उतरून झाल्यावर येणाऱ्या डेपोमधून नवीन बस

मिळविण्याचा विचार केला. त्यामध्ये तास दोड तासाचा खोळंबा होणार हे कळत असून सुद्धा! परंतु आता बस पुढे नेणे आवश्यक होते. बसने घाट चढण्यास सुरुवात केली असता, पहिल्याच वळणावर समोरून ट्रक येत असलेला पहाताच चालकाने गती मंद केली. समोरून दिव्याचा इशारा न मिळाल्याने आमच्या चालकास ट्रक चालकाकडून अपशब्द खावे लागले. पुढे पुढे तर त्याची सरबतीच सुरु झाली. आमची बस ही येणाऱ्या जाणाऱ्या प्रत्येक वाहनास धोकादायक ठरू लागली. एकदा तर रस्ता सोडून ती अगदी कडेला आली तेव्हा मात्र आमचे सर्वांचे धाके दणाणले. मी म्हणालो, आपले काही एक वावगे होणार नाही, ही बस श्री साईनाथांच्या पुण्यभूमीतून निघाली आहे. त्यानंतर मी साईबाबांचा जयजयकार सुरु केला, त्यामध्ये सर्वजण सामील झाले. अशारितीने श्री साईकृपेने आणि चालकाच्या वौशल्यावर, जबर आत्मविश्वासाच्या सामर्थ्यावर हेडलाईट्स् वायपर विरहीत बस, घाट डतरून द्रुतमार्गावर आली. धोका टळला नव्हता तर प्रमाण कमी झाले होते. पुढे काही मैल अंतर कापल्यावर समोर एक ट्रक नादुरुस्त अवस्थेत उभा असल्याचे बसचालकाच्या उशीरा लक्षात आल्याने त्याने मागे पुढे न पहाता बस सरळ उजवीकडे वळविली, अचानक वळविल्याने मागून येणाऱ्या वाहनापैकी एक अॅबेसेडर कशीबशी निस्टून गेली परंतु मागच्या फियाटगाडीला रस्ता सोडवा लागला व कडेने वाट काढवी लागली. वास्तविक जेमतेम दोन वितांचे अंतर ठेवून भरघाव वेगाने पार गेलेल्या फियाट गाडीला आमच्या बसगाडीचा नुसता हळुवार जरी स्पर्श झाला असता तरी जिवित व वित्त हानीचे केवढे नुकसान झाले असते. हे सांगणे न लगो! परंतु नाही, आमची बस शिर्डीहून आली होती. 'आमचे बाबा हाक भारणाऱ्यांनाच तारीत नाहीत तर त्यांवर विसंबून रहाणाऱ्यांचेही रक्षण करीत असतात,' हा अनुभव मला प्रत्यान्ती प्राप्त झाला होता. आणि पुढे मी सुटकेचा दर्धि निःश्वास सोडून पुढील प्रवास निर्धारितपणे अनुभवला. सांगावयाचे म्हणजे माझी सीट ही चालकामागीलच सीट होती. त्यामुळे प्रत्येक क्षण मला व्यवस्थित टिप्पता आला. त्याच्वरीबर आमच्या बसमध्ये असलेले श्री. शंकर खोपकर (ज्यांचे छायाचित्र प्रदर्शन संस्थानने शिर्डीमध्ये आयोजिले होते.) तसेच श्रीराम सातांडेकर (साईभक्त गायक) तसेच मर्ईआत्या इत्यादी साईच्या परमभक्तांच्या अलौकिक पुण्याईच्या जोरावर आमचा अविस्मरणीय प्रवास सुखकर झाला होता असे म्हणता येईल. सर्वांत महत्वाचे म्हणजे, दादर स्थानकावर मी चालकास प्रवासासंबंधी मत विचारले तेव्हा त्याने सांगितले की, माझ्या व्यावसायिक जीवनातील हे एक आव्हान होते व आपण सर्व साईभक्त असल्यामुळेच माझ्या आव्हानाला सोबत मिळाली. अन्यथा.... झा त्याच्या उद्गाराने माझे मन खरून आले, मी मुक झालो होतो.

उदी प्राशनामुळे आईला होणारा त्रास संपला

— सौ. ज्योती प्रकाश कारेकर
सोमवार पेठ, मालवण,
जिल्हा- सिंधुदूर्ग.

माझ्या आईला मासिक पाळीचा त्रास २-३ वर्षांपासून होत होता. बन्याच डॉक्टरांना दाखविले. औषध वगैरे चालूच होते. तरी काही उपयोग न होता अशक्तपणा वाढतच होता. नंतर कोपरगावातील लेडीज स्पेशलीस्टना दाखविले. त्यांनी संगितले की, “गर्भाशयाला गाठ होऊन सूज आलेली आहे. ती १५-२० दिवसांतच ऑपेरेशन करून काढून टाकायला हवी.” आम्ही घरी आलो. घरातील सर्वजण चिंतेत होतो.

मी गुरुवारी साईबाबांच्या फोटोसमोर उभे राहिले. आणि साईबाबांना मनोभावे प्रार्थना केली की, “बाबा मी तुमची उदी आईला पाण्यातून पाच दिवस देते. माझ्या आईचे ऑपेरेशन टळू दे. या अनुभवाचा लेख मी साईलीलामध्ये देईन.” त्याप्रमाणे आईला मी उदी दिली. आणि काय आश्चर्य! सहाव्या दिवसापासून आईचा त्रास बंद झाला. आईची तब्बेत आता पूर्ण बरी आहे.

★☆★☆★☆★

अकल्पित अभिषेक

— श्री. अनिल केशवराव रसाळ
२१/३८२, बी.पी.टी. स्टाफ क्वॉर्टर्स,
रेनॉल्ड्स रोड, वडाळा (पूर्व),
मुंबई नं. - ४०० ०३७.

गुरुपौर्णिमेच्या उत्सवासाठी मी व इतर पाच गुरुबंधू १९.७.८६ ला मुंबईहून निघालो. उत्सव २०.७.८६ ते २२.७.८६ असा तीन दिवसांसाठी होता. २०.७.८६ रोजी रात्रीचा प्रवास करून अतिशय थकलेल्या अवस्थेत आम्ही सर्वजण पहाटे पोहोचलो. अर्थात त्यादिवशी विश्रांती घेण्यासाठी आम्ही सर्वजण उत्सुक होतो. त्यामुळे त्यादिवशी अभिषेक करण्याचा विचारही मनात येण शक्य नव्हते. २१.७.८६ चा दिवस हा उत्सवाचा मुख्य दिवस असल्याने त्यादिवशी अभिषेक मिळावा या तीव्र इच्छेने भक्तगण आदल्या रात्रीपासूनच रंग लावतात. म्हणून त्यादिवशी अभिषेकासाठी अतिशय गर्दी नेहमीच असते व अशावेळी आम्ही अभिषेकाचा विचारही करीत नाही.

माझा स्वतःचा दृष्टीकोन असा आहे की, ‘आपले स्वतःचे जीवन हेच श्रींच्या उपदेशाप्रमाणे असलं की तो त्यांना आपण केलेला नित्य अभिषेक होय. शिवाय घरी पंचधातूची भूर्ति व पादूका आहेत. तिथे आठवड्यातून एकदा पंचामृतस्नान व अभिषेक असतो. असं असताना आपण अगदी अटीतटीने शिर्डींत अभिषेक केलाच पाहिजे अशी

आप्रही भूमिका माझी नसते. व यामुळे गुरुपौर्णिमेच्या उत्सवात गेले अनेक वर्षे जाऊनही मी कधीही गर्दीमुळे अभिषेक केला नाही. यावर्षी पण तसा विचार होता पण बाबांचा संकल्प वेगळा होता.

नेहमी उत्सवासाठी आमच्या बरोबर साईभक्त स्नेही श्री. बाबुराव नागवेकर असतात. ते गुरुपौर्णिमेच्या दिवशी पहाटे उठले व म्हणाले, “आज अभिषेकासाठी प्रथल करू या.” मी म्हटले की, “आज तुम्ही गर्दी पहा व उरवा काय करायचं ते!” ते गेले व थोड्यावेळाने परत आले व म्हणाले, “आज शक्यच नाही.” मी म्हटलं ठीक आहे. बाबांची इच्छा असेल तर मिळेल उद्या अभिषेक व नाही जरी मिळाला तरी गुरुपौर्णिमेच्या उत्सवात ते आपली इतकी वर्षे सेवा करून घेतात हे काय थोडं भाग्य आहे?”

२१.७.८६ रोजी म्हणजे उत्सवाच्या मुख्य दिवशी आम्ही सर्वजणांनी सकाळी द्वारकामाईत गुरुपूजन अटोपले व साधारण दुपारी गर्दी नाही असे पाहून समाधिमंदीरात दर्शनाला गेलो. मंदीरात जसा मी पादुकांजवळ गेलो व श्रीच्याकडे पाहिले तर ते चक्र हसत म्हणाले, “उद्या अभिषेक कर. उद्या मिळेल.” मी हे कोणालाही सांगितले नाही.

२२.७.८६ रोजी अगदी आरामात आम्ही सर्व गोष्टी आटोपल्या. चहा घेतला व मग मात्र मी माझे स्नेही श्री. दिक्षित यांना सांगितले की, “आता आपण अभिषेकाच्या रंगेत उभं राहूया.” त्यावेळी सकाळचे ९.४५ वाजलेले. उत्सवाचा शेवटचा दिवस. रंगेच्या इथे संस्थानचा वॉचमन दंडुका हातात घेऊन उभा! शिवाय आमचं स्वागत करायला नोटीस बोर्डवर आज केवळ ६०० तिकीटे देण्यात येतील अशी सूचना पण होती. बाकीचे ४ भक्त हे सर्व पाहून आम्हाला सोडून गेले. मी मात्र बाबांच्या शब्दांवर पूर्ण विश्वास ठेवून त्या वॉचमनला सांगितले की, “तुम्ही ६०० तिकीटे झाल्यानंतर आमचा नंबर आला तर तिकीट देऊ नका पण आम्हाला रंगेत उभे राहू द्या” त्याने सांगितले, “तुम्ही श्री. बागवेना भेटा व शीतसर परवानगी द्या.” आली पंचाइत! कारण माझे व श्री. बागवेंचे अतिशय जिब्हाव्याचे संबंध, पण मला कधीही त्याचा उपयोग करावा असे वाटले नाही. मग मी श्री. दिक्षितांना सांगितले की, “आपण दोधेही श्री. बागवेंकडे जाऊ या. पण बोलायचं तुम्ही. मला वाशिला लावायला आवडत नाही.” श्री. दिक्षित व मी श्री. बागवेना भेटलो. सर्व बोलण श्री. दिक्षितांनी केले. श्री. बागवेनी अतिशय व्यवस्थितपणे त्यांची अडचण समजावून दिली. आम्हाला त्यांचं म्हणणं पूर्णपणे पटले. श्री. दिक्षितांनी त्यांचा हेका सोडला व आम्ही बाहेर पडलो. माझ्या मनात श्रींचे शब्द मात्र तेव्हासुद्धा सतत घोळत होते. त्यामुळे मला मात्र ठामपणे वाटत होते की, अभिषेक होणारच. म्हणून मी श्री. दिक्षितांना सांगितले की, “आपण पुन्हा रंगेच्या जागी जाऊ या.” तिथे गेलो तर ज्या व्यक्तिला आम्ही शेवटच्या नंबरवर पाहिले होते त्याच्यापाठी अजून ६ जण नविन आले होते. मग मात्र मी थांबलो नाही व सिक्युरिटीच्या वॉचमनला म्हणालो की, “आता मात्र तुम्ही आम्हाला रंगेत घेतलेच पाहिजे. ६०० तिकीट नियमाप्रमाण द्या, त्यात नंबर लागला तर ठीक, नाही लागला तर आम्ही कोणतीही तक्रार करणार नाही.” सिक्युरिटी वॉचमन म्हणाला, “त्यांनी रीतसर परवानगी काढली

आहे.” कोणाची ते मात्र त्याने सांगितले नाही. पण त्याला खतःला आमचे म्हणणे पटलेले दिसले. त्याने आम्हाला रंगेत उभे राहू दिले, व रीतसर कोणताही वशिला न लावता त्या दिवशी श्री बाबांनी आम्हा सर्वजणांना रंगेत जास्तवेळ उभे न ठेवता विनासायास अकलिप्तपणे खतः सांगितल्याप्रमाणे अभिषेक दिला.

श्रीसाईबाबा आणि वचने

— श्रीमती उषा रायरीकर,
५, सावित्री कृष्ण, २०० शिवाजी पार्क,
गोपी टॅक, रोड, मुंबई नं. - ४०० ०१६.

गेली तीस वर्षे मी साईबाबांची भक्ती करते. माझ्यामुळे व त्यानंतर आम्हाला भेटलेले गुरुवर्य कै. आप्पा माने यांच्या सानिध्यात राहिल्यामुळे माझे दिवंगत पती व माझी दोन मुलेही बाबांची भक्ती, नामस्मरण लहानपणापासून आस्थेने करीत असत. साईबाबांची भजने, आरत्या वर्गीर आमचे परिचित कै. अणणा कोरगांवकर यांनी लाविलेल्या सुश्राव्य चालीभुळे दर गुरुवारी म्हणताना मन प्रसन्न होऊन जात असे. इतके सर्व असूनही मी श्री साईलीला मासिकाची वर्गणीदार एप्रिल ८५ पासून अकलिप्त योगायोगाने झाले असेच म्हणावे लागेल.

त्याचे असे झाले की, माझ्या जावयाने अमेरिकेत नोकरी धरल्यामुळे माझी मुलगी आपल्या छोट्या मुलासह मुंबईला माझ्या घरी आली. व स्वेच्छेने आपल्याला साईबाबांचा लहान फोटो अमेरिकेला जाताना दे असे म्हणू लागली. मलाही ऐकून बेरे वाटले. म्हणजे आपली भक्ती अगदीच वाया गेली असे नाही. मी प्रभादेवी, दादर याठिकाणी साईबाबांच्या फोटोची बरीचशी दुकाने पालथी घातली. पण मनासारखा बाबांचा फोटो काहीकेल्या मिळेना. दोन दिवसांनी ती अमेरिकेला जाण्यासाठी दिल्लीला जाणार. तेव्हा साईबाबांचा फोटो बरोबर असावा अशी माझी तीव्र इच्छा होती. इतक्यात फुटपाथवर फोटो विकणारा एक वयस्कर केरीबाला मला म्हणाला, “ताई तुम्ही दादर टी.टी.ला साईनिकेतन इमारतीत श्रीसाईबाबा संस्थानच्या कार्यालयात जा. तिथे तुम्हाला हवा तस्स बाबांचा फोटो मिळेल.” दुसऱ्या दिवशी मी साईनिकेतनमध्ये गेले. समोरच बाबांची संगमरवरी मूर्ती पाहिल्यावर इथेच माझी शिरडी असे समजून साश्रूनयानांनी नमस्कार केला. इच्छा होती त्याप्रमाणे बाबांचा फोटो मिळला. शिवाय साईलीला मासिकाची मी वर्गणीदार झाले. इतके दिवस दादर भागात रहात व वावरत असूनही हा अकलिप्त योग माझ्या मुलीमुळेच आला असेच म्हणावे लागेल. व “जाणा येथे आहे सहाय्य सर्वांस मागे जे जे त्यास तें तें लाभे” ह्या साईबाबांच्या वचनाचे प्रत्यंतर आले.

साईकूपेने घर मिळाले

— एक साईभक्त महिला

मी एक निराधार स्त्री आहे. निराधार तरी कशी म्हणू? श्री साईबाबांच्या आधारानेच जगत आहे. मला एक मुलगा आहे. साईबाबांच्याच कृपेने! माझे स्वतःचे घर नक्हते. गेली बारा वर्षे मी घर मिळविण्यासाठी वणवण फिरत होते. शेवटी १९७९ साली आमच्या ऑफिसच्या सहकारी सोसायटीमध्ये मला प्रवेश मिळाला. पैसे भरले. ऑफिसच्या बँकेकडून कर्ज घेतले. ऑफिसने सुद्धा कर्ज दिले.

पण... पुढे सोसायटी काम सुरु न करता, नुसतीच किंमत वाढवत राहिली. मी अशा संकटात सापडले की, ना मी अधिक पैसे भरू शकत होते, ना भरलेले पैसे काढू शकत होते कारण मागची वणवण आठवत होती.

मी प्रत्येक वेळेला चिडायची, रडायची. मी एकदा अशी मुलाजवळ बोलले की, “बघ रे! एवढे बाबांचे (साई) करतो तर ते सुद्धा आपले ऐकत नाहीत. गरीब माणसा जवळ तेवढेसुद्धा नाही.” साईबाबांच मुलाच्या तोंडून वदले, “पण आई, आजपर्यंत तुला एवढा पैसा कुणी दिला? साईबाबांनीच ना! मी म्हटले, “होय रे बाबा, होय.” आणि मी स्वतःच माझ्या थोबाडीत मारून घेतले.

यावर्षी (१९८६) आमचे घर तयार झाले. साईबाबांचीच कृपा! लगेच आम्ही शिरडीला जाऊन आलो. नाही तर एक स्त्री, जवळ काहीही नसताना कसे काय करू शकली असती?

शेजच्या व्यवहारातसुद्धा किंतीली अनुभव येतात. अगदी, “नित्य मी जाणा हेचि सत्य। नित्य घ्या प्रचित अनुभवे॥ याप्रमाणे साईबाबांचा धावा केला की, लगेच ते धावून येतात आणि मदत करतात. मी कधीही उदी लावत्याशिकाय घराबाहेर पडतच नाही. मुलगासुद्धा साईभक्तच. खेळताना पडला किंवा कधी कुठे काही लागले तर प्रथम साईबाबांची उदी लावतो.

एखादे वेळेस मोठी अडचण आली किंवा एखाद्या कामात (अर्थात महत्वाच्या) अडथळे निर्माण होत असतील तर मी “श्री साई सच्चरित्राचा” सप्ताह करते. माझी अडचण दूर होते. अगदी साईबाबांच्या वचनाप्रमाणेच,

शरण मज आला आणि ताया गेला।

दाखवा दाखवा ऐसा कोणी॥

याची मला तरी नेहमी प्रचिती येत आहे. म्हणूनच हा अनुभव साईलीला मध्ये देत आहे. तसेच तुम्हा सर्वांना येवो ही साईकरणी प्रार्थना.

साईनामाचा महिमा

— श्री रामचंद्र गोविंद कोंयडे

अ/५ सर्वर्बन सोसायटी,
शिवसृष्टी, कुर्ला (पूर्व),
मुंबई नं. - ४०० ०२४.

सोडुनियां लाख चतुराई, समरा निरंतर “साई साई”।

‘बेडापार’ होईल पाही। | संदेह कांही न धरावा॥

साईबाबांनी आपल्या भक्तांना वरीलप्रमाणे श्री साईसत्चरितातील अध्याय १० वा, श्लोक १३६, अन्वये आदेश दिलेला आहे. जर प्रत्येक भक्त ‘साई साई’ म्हणून वरील आदेशाचे पालन करील तर नकीच तो भव-सागर तरून जाईल आणि ह्याची उदाहरणे म्हणजे भक्तांचे प्रत्यक्ष अनुभव! हे साईलीलातून प्रसिद्ध झालेले आहेतच.

काही आकस्मिक कारणामुळे सन १९८१ पासून मी ‘जास्त रक्तदाबाचा’ शिकारी बनलो आणि त्यावेळेपासून डॉक्टर आणि औषधोपचार चालू झाले.

दिनांक १८ मार्च १९८५ रोजी रात्रौ ९ वाजता जेवणावर बसलो असता, नाकात पाणी आत्यासारखे वाटले म्हणून हाताने चाचपले. तेव्हा हाताला रक्त लागले. लगोलाग रक्ताची धार नाकावाटे सुरु झाली. जवळ जवळ अर्ध्या कपापेक्षा जास्त रक्त गेले. बर्फ नाकावर ठेवला, रक्तदाबाची गोळी घेतली, परंतु काहीच इलाज चालेना, ताबडतोळ साईबाबांचे नाव घेण्यास सुरुवात केली. थोड्या वेळात रक्तप्रवाह बंद झाला. पुन्हा रात्रौ १२ वाजता रक्तप्रवाह चालू झाला तो पहिल्याप्रमाणेच. त्वरित डॉ. शाह (कुली) यांच्याकडे जाऊन औषध व इंजेक्शन घेतले. त्यांनी ‘रक्तदाब’ जास्त असल्याचे सांगितले व रुग्णालयात दाखल होण्याची सूचना दिली. परंतु बरे वाटल्यामुळे मी घरी आलो. मात्र ‘साई साई’ नाममंत्र तोंडाने चालूच होता. पुन्हा पहाटे ३ वाजता तीच अवस्था. आता मात्र धीर खचला. बाबांसमोर उभा राहिलो, प्रार्थना केली व विभुती तोंडात टाकून सरळ लोकमान्य टिळक रुग्णालयाचा सस्ता धरला. तेथे डॉक्टरांनी तपासले. ‘जास्त रक्तदाब’ असल्याचे सांगितले व भिन्याचे कार नाही, फक्त तपासणीसाठी दाखल होण्याची सूचना केली. त्याप्रमाणे केस पेपर्स तयार करण्यात आले. माझ्या सोबत माझी पली आणि शेजारी श्री. नासीककर होते. मला वॉर्डमध्ये नेण्यात आले. परंतु कॉटच रिकामी नव्हती. पाऊल ठेवण्याइतकीही तेथे जागा नव्हती. जवळ-जवळ दिड तास गेला तरी, वॉर्ड डॉक्टर आले नाहीत. रुग्णालयातील परिचारिकेला पुन्हा पुन्हा विचारले तरी कॉट मिळण्याची किंवा खाली बसण्यास सुद्धा जागा देण्यात आलेली नव्हती. अशा परिस्थितीत तेथे राहाण्यापेक्षा घरी गेलेलेच बरे आणि सर्व भार बाबांवर ठेवावा ह्या विचाराने ‘केस पेपर्सबर’ मला दाखल व्हावयाचे नाही म्हणून स्वाक्षरी करून परत घरी आलो. ‘साई-साई’ नाममंत्र चालूच होता.

घरी आल्यावर, सपाठून भूक लागली. भाताची पेज (निवळी) करून प्राशन केल्यावर जरा बरे वाटले व झोपही छान लागली. सकाळी १० वाजल्यानंतर डॉक्टर परीहर, (चेंबूर स्टेशन) हृदयविकार तज यांजकडे जाऊन औषधेपचार केला. रक्ततपासणी, क्ष किरण तपासणी इ. सर्व तपासण्या झाल्या, परंतु कुठेच दोष आढळला नाही.

साईनाभाचा जप आणि उदी घेतल्यापासून सर्व व्यथा दूर झाल्या आणि रक्त बाह्याचे सुद्धा बंद झाले.

साईबाबांच्या ऊदीचा प्रभाव

— श्री. लक्ष्मण बापूराव राष्ट्रवार
किल्ला वाटर वर्क्स, नांदेड.

माझ्या मुलीचे (सौ. ममता) लग्न दि. ३ मे १९८४ रोजी झाले. एका वर्षातच ती गर्भवती राहिली. माझ्या जावयास इतक्या लवकर संतती नको होती. त्यांनी औरंगाबाद मुळामी ऑपरेशन करून पाच महिन्याचा गर्भ काढून टाकली. तेथील डॉक्टरीन बाईने माझ्या जावयास खूप समजावण्याचा प्रयत्न केला की, पहिल्यांदा ऑपरेशन करून गर्भ काढल्यास दुसऱ्यांदा गर्भ टिकत नसतो व पुढे संतती होणे कठीण जाते. परंतु त्यांनी ऐकले नाही.

पुढा दुसऱ्यांदा ती गर्भवती राहिली तेव्हा डॉक्टरीन बाईने म्हटल्याप्रमाणे, केवळ पाण्याचे मोठे ब्येक्ट उचलण्याचेच निमित्त झाले व तिचा तीन महिन्याचा गर्भ गळून पडला.

आता मात्र माझ्या जावयास व मुलीस पुढे संतती होणार नाही व असाच गर्भपात होत राहील म्हणून चिंता वाटू लागली. मला व माझ्या पलीसही दुःख वाटू लागले. आपल्या मुलीचे भविष्य कसे होणार? याचीच काळजी आम्हाला लागून राहिली. सौ. ममता ही आमची सर्वात धाकटी व लाडकी कन्या म्हणून तिच्या आईस अन्न गोड लागेना.

तिसऱ्यांदा पुढा ती गर्भवती राहिली. चौथ्या महिन्यापासूनच तिचे पोट दुखणे वर्गी चालू झाले. पत्रावर पत्रे येऊ लागली. नेहमी दवाखान्यात अॅफल्मीट क्वावयाची व थोडे बरे वाटल्यास घरी (औरंगाबादेत) परत यायची. असा तिचा नित्यक्रम झाला होता. माझ्या पलीस वाटले की, ह्या वेळीही पूर्वी प्रमाणेच गर्भपात होईल व अशक्तपणामुळे कदाचित मुलीचीही प्रकृती बिघडेल म्हणून ती स्वतः औरंगाबादेस जाऊन राहिली.

माझ्या वडील मुलाचे घर औरंगाबादेत आहे व पुतऱ्या (डॉ. विजय) स्त्री रोग तज आहे म्हणून सर्व काही सोयी उपलब्ध होत्या. परंतु दैवगतीस कोण काय कण्णार? सुरवातीसच पहिला गर्भ माझ्या जावयाने ऑपरेशन करून काढला नसता तर हा प्रसंगच आला नसता.

मी माझ्या पलीसोबत साईबाबांची ‘ऊदी’ दिली व दररोज सौ. ममतास खाऊ घालण्यास सांगितले. त्याप्रमाणे दररोज ऊदी हेच औषध म्हणून प्रयोग सुरु झाला. गर्भ स्थिरावला व दि. १३ फेब्रुवारी १९८६ रोजी सौ. ममता सुखरूप बाळंतीण होऊन तिने मुलीस जन्म दिला. आता माझी नात पाच महिन्याची झाली आहे व आनंदात आहे.

फुलांचा सुवास दिसत नसतो

— श्री. कृ.व्य. हवालदार

लक्ष्मी वैभव अपार्टमेन्ट्स,

लक्ष्मीनगर चौक,

बंजाजनगर, नागपूर- ४४० ०१०.

बाबांची लीला अगाध आहे. एखाद्या घटनेची प्रचीती आली की आपल्याला सत्य पटू लागते. जे दृश्य आहे ते विश्वासार्ह आहे. पण बन्याच गोष्टी दृश्य नसतात तरीसुद्धा अशा अदृश्य गोष्टींवर आपण मनापासून लुब्ध होऊन जातो. उदाहरणाच द्यायचे झाले तर फुलांचा सुवास. आपल्याला फुलाचे दृश्य-रूप दिसते पण त्यातला सुवास अदृश्य असतो. तो सुवास आपण अनुभवू शकतो. त्याकरिता फुलांतील आणि आपल्यातील अंतर जवळ असायला हवे.

थोर पुरुषांचे असेच आहे. श्रद्धेने महापुरुषांमधील, आणि परमेश्वरांमधील आपले असलेले अंतर कमी व्हायला हवे असते. त्या अदृश्य शक्तीच्या समीप जसजसे आपण जाऊ तसेतसे सत्य आपल्याला चढू लागते.

मी हुबळीला असताना एके दिवशी मध्यरात्री मला असा सारखा भास होत होता की, माझ्या शेजारी कोणीतरी बसलेले आहे आणि माझा हात पकडू पहात आहे. मी जागा होतो तसाच सावध होतो. शेवटी शासमान ऐणाऱ्या त्या व्यक्तीने माझा हात पकडला आणि मी मोठ्यांदा किंचाळून उठलो. माझा खाली कुणी पुली घाषल्या जाली झाली. त्यांनी मला काय झाले म्हणून विचारता मी म्हणालो की, कुणीतरी माझा हात पकडला. अर्थातच भुतांडेताच्या संशय मनी जागला. मी म्हणालो, सांच्या वेळा सारख्या नसतात. दुपारी भर उन्हात देशांडे नगरच्या पलीकडील रेल्वे लाईनवरून मी आलो, कदाचित ती जागा चांगली नसावी. थोड्या वेळानंतर पुन्हा आम्ही सारे निद्राधिन झालो.

सकाळी माझ्या मुलाने मी रत्री पांधरलेली चादर घडी करून ठेवण्यासाठी घेतली. वास्तविक चौकड्यांच्या व दाट रंगाच्या या चादरीवरचे सहजपणे काही दिसणार नाही. पण त्या चादरीवर बाबांची छळी उमटलेली होती. सारेच अतर्की! माझ्या मुलाने आम्हा सर्वीना ह्यक मारून ते दाखवले. आणि माझ्या घ्यानात आले की, रत्री जेव्हा मी किंचाळलो तेव्हा बाबा माझ्या संरक्षणासाठी माझ्या शेजारी होते. हाच याचा अर्थ आहे. ज्या भुतसंबंधाने माझा हात पकडण्याचे साहस केले त्याच्यापासून मलों सावरण्यासाठी बाबा माझ्यापाशी होते याची खात्री पटली. यालाच प्रचीती म्हणतात. मला बाबा प्रत्यक्ष दिसले नाहीत पण बाबांनी आपल्या अग्रगमनाची खुण चादरीवरील उमटलेल्या त्यांच्या छळीच्या रूपाने ठेवली होती.

डिसेंबर ८५ मध्ये माझे सासरे रामभाऊ कोकील आजारी फडले. बाबांच्या वरील श्रद्धेमुळे माझ्या पलीने आणि सासूबाईनी बाबांच्या तसविरीपुढे बसून बाबांना श्रद्धेने प्रार्थना केली. माझ्या मुलांच्या तोडून बाबांनी ठामपणे सांगितले की, मी काही सांगितले

तरी तुम्ही काहीही करू शकणार नाही. याचा स्पष्ट अर्थ असा होता की, सासरे वाचणार ज्ञाहीत. तथापि ते आजारी आहेत तर त्यांना काय द्यावे असा प्रश्न माझ्या पलीने बाबांना केला. तेव्हा त्यांनी पालेभाज्यांचा रस देण्याचा सल्ला दिला, आम्ही रस देणे सुरु केले. सासरे जगणार नाहीत हे बाबांनी अगोदरच सूचित केलेले होतेच. हळूहळू सासन्यांचा आजार वाढत गेला. शेवटी त्यांना आम्ही मिर्ज मिशन हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. डॉक्टरांनी त्यांची संपूर्ण तपासणी केली आणि पालेभाज्यांचा रस हाच आहार द्यायला सुरुवात केली. बाबांच्या अगाध लीलेचा आणखी एक सुखद घक्का मला असला. बाबांनी सुचविलेलेच नेमके डॉक्टरांनी सुचविले. यात बाबांच्या प्रचीतीचा हा प्रत्ययच होता. सासरे शेवटी डिसेंबर ८५ मध्ये निधन पावले.

या व अशा किंतीतरी अनुभवांना मी एक साक्षी आहे. लोक नेहमी श्रद्धा आणि अश्रद्धा यांची गफलत करतात. विज्ञानाची महती गाता गाता श्रद्धास्थानांची टिगल करतात. देवासमोर हात जोडले की, विनाविलंब देवाने आपल्याकडे धाव घ्यावी अशी स्वार्थी कृती मनात जोपासतात. अशांना सत्य कसे पटणार? आणि प्रचीती कशी येणार? बाबांचा अदृश्य सहवास मी माझे कुटुंबीय आजही अनुभवीत आहेत. या अनुभवांतील आनंद आणि 'अल्ला तेरा भला करेगा' हा बाबांचा आशीर्वाद दोन्हीही आमच्या जीवनाचा भाग बनली आहेत.

बहिणीचे लग्न जुळले

— राजश्री रा. कुळकर्णी
१/२९, आर. के. वैद्य रोड,
खांडके बिल्डिंग, दादर,
मुंबई - ४०० ०२८.

कोणतीही असाध्य गोष्ट साध्य होईपर्यंत आपण परमेश्वराचा धावा करतो. मात्र फलश्रुती झाल्यावर परमेश्वराचे नामस्मरण करण्याचे आपण विसरून जातो. बरेच दिवसांपासून माझ्या मनात मला आलेला अनुभव साईलीला मासिकात लिहावा असे राहून राहून वाटत होते. परंतु योग काही जुळत नव्हता.

हा अनुभव मला माझ्या मोठ्या बहिणीच्या विवाहाच्या वेळी आला. अनेक वरस्थळ येऊनही या ना त्या कारणाने लग्न जुळत नव्हते. हायमुळे घरातील मंडळी त्रस्त झाली होती.

डिसेंबर महिन्यात आणखी एक वरस्थळ आले. हे स्थळ बहिणीला अनुरूप व योग्य असेच होते. ह्या स्थळाशी बहिणीचे लग्न जुळले तर हा माझा अनुभव मी साईलीला मासिकात लिहिन अशी मी साईचरणी याचना केली. ही माझी प्रार्थना श्री साईनाथांनी ऐकली. व सारे काही यथार्थित पार पडले. १३ फेब्रुवारीला वसंत पंचमीच्या दिवशी अनेक दिवसांपासून रखडलेले माझ्या बहिणीचे लग्न यावेळी मात्र कोणताही अडथळ्या न येता निर्विघ्नपणे पार पडले. हे सर्व केवळ साईबाबांच्या आशीर्वादामुळेच शक्य झाले.

रेल्वेचा प्रथम वर्ग, बाबा आणि मी

— श्री. आशिष अनिल कालेवार
कालेवार सदन, गणेश चौक,
मांजली, बदलापूर (ठाणे).

परमपूज्य साईबाबांवर श्रद्धा असली म्हणजे ते संकटकाळी भक्तांच्या पाठीशी कसे उधे गहतात व भक्ताला कसे संकटमुक्त करतात याचा अनुभव मला २४-७-१९८४ रेजी आला. योगायोग असा की, तो दिवसही गुरुवारचा व संकष्टी चतुर्थीचा. मी आणि माझे दोन मित्र कॉलेजातून उल्हासनगर स्टेशनवर आलो तेव्हा कर्जतची लोकल सुरु होत असतानाच घाईघाईतच समोर दिसलेला डबा पकडला. आम्ही धावत्या गाडीत चढलो, कारण ही लोकल चुकली असती तर जवळजवळ २ तास आम्हाला बदलापूरला जावयास दुसरी गाडी नव्हती. डव्यात चढल्यानंतर कळले की, आम्ही पकडलेला डबा पहिल्या वर्गाचा होता व डव्यात तिकिट तपासणीसही तिकिटे तपासत होता. ते बघून आम्ही अतिशय घावरलो. कारण आम्हाजवळ दुसऱ्या वर्गाचा पास व सर्वांच्याच खिशात ४/५ रुपयांपेक्षा जास्त ऐसे नव्हते. तिकिट तपासणीस आमच्या जवळ आला व त्याने आम्हास पास दाखवण्यास सांगितले. आम्ही घावरतच चेकरला सांगितले की, “घाईघाईत चुकून चालू गाडीत आम्ही चढल्याने या पहिल्या वर्गाच्या डव्यात आलो. आमच्याजवळ दुसऱ्या वर्गाचा पास आहे.” तो पास व ओळखपत्र त्यांना आम्ही दाखवले. परंतु त्यांनी ते बघून दंड भरण्यास सांगितला व आमच्या जवळ ८४ रुपये मांगितले. आमच्याजवळ तर सर्वांचे मिळून फक्त १५ रुपये होते. आता काय करायचे? या विचाराने मी तर सुन झालो. त्याच पहिल्या वर्गाच्या डव्यात आमच्या कॉलेजचाच एक मुलगा (पहिल्या वर्गाचा पास धारक) प्रवास करीत होता, तो आमच्या मदतीला धावून आला. त्याच्या खिशात ४० रुपये होते. ते घेऊन आम्हाला सोडून देण्याबद्दल त्या विद्यार्थ्याने सांगितले. परंतु टी.सी. ने ते ऐकले नाहीच उलट आम्हाला आमचे बदलापूरला स्टेशन आले तरी देखील सोडले नाही. आम्ही सर्वच हवालदील झालो. इतक्यात त्याच पहिल्या वर्गाच्या डव्यात कोपन्यात बसलेल्या एका साधारण वेषातील वयस्कर गृहस्थाने मला बोलावले व तुझे ऐसे मी भरतो. तुला किती ऐसे हवेत ते घे व घरी जा असे सांगितले. परंतु मला एकद्यालाच सोडवून घेणे बरे वाटले नाही. कारण माझ्या शेजारीच राहणारे हे मित्र अडकून पडले असते व त्यांना अडकवून ठेवलेले असताना मी एकटा घरी जाणे मला योग्य वाटले नाही. बदलापूर स्टेशन गेले आणि आमच्या तोंडाला कोरड पडली. ब्रह्माण्डच आठवले. आता कर्जतला नेऊन आम्हाला लॉकअपमध्ये अडकवून ठेवतात की काय असे वाढून अंगाला कंप सुटला. तिकिट चेकरकडे खूप गयावया केली पण ते काही ऐकेनात. दरम्यान त्या कोपन्यातील अज्ञात इसमाने त्या तिकिट चेकरला काय सांगितले कुणास ठाऊक? टी.सी. ने प्रथम ४० रुपये घेऊन सोडण्याचे नाकरले असताना त्याच तपासनिसाने आम्हा तिघांकडून प्रत्येकी ४ रुपये घेऊन १२ रुपयांची पावती केली.

व वांगणी स्टेशनवर उतरवून दिले. तो अज्ञात गृहस्थांची वांगणी स्टेशनवरच्य उतरला. सुटका झाल्याच्या आनंदात आम्ही प्लॉटफॉर्मवरून चालत असतानाच त्या अज्ञात गृहस्थांचे आभार मानायचे मी विसरलो याची जाणीव झाली. आभार मानण्यासाठी मी लगेच आगे वळलो तर तो अज्ञात इसम कुठे गायब झाला ते कळलेच नाही. घरी गेल्यानंतर आईवडिलांना ही हकिगत सांगितली व त्या अज्ञात इसमाचे आभार मानले नाही ही रुखरुख मी व्यक्त केली. हा प्रसंग घडत असताना माझी आई 'श्री साई सच्चरित्र' व्याचीत होती. आम्ही सर्वच कुटुंबिय साईभक्त. हा प्रसंग सांगितल्यावर आई भणाली, तो अज्ञात कनवाळू इसम दुसरा कुणी नसून प्रत्यक्ष साईबाबाच होते. आणि मलाही स्वाईलीला मासिकातील अनुभव वाचून याची खात्री पटली. ज्या इसमास मी कधीही याहिले नाही. साधारण कपड्यातील तो इसम पहिल्या वर्गात कसा आला. त्याने टी.सी.ला व्याय सांगितले. त्याच्या सांगण्यावरून फक्त १२ रुपयात टी.सी.ने कसे सोडले याची उत्तरे आपोआप मिळत गेली. व बाबा प्रत्यक्ष भेटूनसुझा आपणास त्यांचे आभार मानता आले नाहीत, याचे दुःख मला झाले व बाबांचे दर्शन गुरुवारीच झाले याचा आनंदही मला झाला.

विस्कळीत झालेली वर्कशॉपची घडी साईकूपेने सुरळीत

— सौ. विमल केरसिंग परदेशी
१११ प्रतापगंज पेठ,
सातारा.

माझ्या भुलांचा 'साईप्रसाद फ्रेग्रिकेशन अॅन्ड इंजिनिअर्स' या नावाने लोखंडी कामाचा वर्कशॉप आहे. सदर वर्कशॉपात्यथे कामाची अचानक मेंदी आल्याने मुले अगदी नाराज झाली. पुष्कळ प्रयत्न करूनही काम मिळेना. अशा अवस्थेत मी बाबांच्या मूर्तीसमोर घेले व अगदी काकुळतीला येऊन, बाबांचा धावा केला. म्हणाले, माझ्या लेकरांना साहा करा, मदत करा, दया करा, त्यांची फजिती करू नका, त्यांना बैकेचे कर्ज फेडावयाचे अनाहे, तुमच्या शिवाय सहारा नाही, वर्कशॉपचे काम जोरात चालू होऊ द्या, फारच झालेगी आली आहे, सर्व आनंदी आनंद, भरभराट व काम भरपूर मिळू द्या मी तुमचे गुणगान, लिला, अमृतानुभव, 'साईलीला' अंकात प्रसिद्धीस पाठविन. अशाप्रकारे दोन दिवस धावा केला व तिसऱ्या दिवशी मी 'गुरुपौर्णिमा' उत्सवासाठी शिर्डीला जाण्याकरिता त्यारी करीत असताना एक ऑफिसर आले व क्रेणतीही घासाधीस न करता संपूर्ण व्यंगल्याच्या ग्रिल्स (लोखंडी जाव्या)ची तीनचार हजारची ऑर्डर व अंडव्हास्ही देवून घेले. तेथून पुढे छोट्या भोट्या ऑर्डर्स सतत येवून विस्कळीत झालेली कारखान्याची घडी श्री साईबाबांनी व्यवस्थित सुरळीत बसविली.

बाबांनी जिवित व वित्त हानीपासून वाचविले

— श्री. ललित वि. शृंगारपुरे
लालहवेली, १८/अे, गुरुनानक पथ,
वांद्रा तलावासमोर, वांद्रे (पश्चिम),
मुंबई नं. - ४०० ०५०.

सन् १९५८-५९ साली मी सरकारी कामानिमित्ताने विषाखापट्टणम् येथे जाण्यास
निघालो, त्या बाजूला जाण्याची माझी पहिलीच बेळ असल्याने कसे जावयाचे वगैरे
काहीच माहीत नव्हते. चौकशी करता समजले की, बोरीबंदरहून रात्री मद्रास मेलाने
हैद्राबादपर्यंत जाऊन मग सिकंदरबादला जाणे, तेथून वॉल्टरेसाठी गाडी मिळेल. वॉल्टरेहून
विषाखापट्टणम् जवळच आहे.

त्याप्रमाणे रात्रीची मद्रास मेल पकडली. दुसरे दिवशी दुपारी हैद्राबादला पोहचलो.
तेथे एका गृहस्थाशी ओळख झाली. त्याला सिकंदरबादला जायचे होते. म्हटले चला,
तेथपर्यंत सोबत झाली. पुढे तो मला रस्ता दाखवणार होता, तसे तो म्हणाला होता.
“साब सिकंदरबाद उतरके मै आप को वॉल्टरे जानेवाली गडी में बिठा दूँगा.” मी
म्हटले ठिक आहे. यथावकाश गाडी सिकंदरबादला पोहचली. (येथून वॉल्टरेसाठी
मिटरगेज लाईन जात असे) गाडीतून उतरताना ह्या सदगृहस्थांनी माझे सर्व सामान
उचलले व मला म्हणाले, चलो साहब आपकू छोड आता हूँ. मी नको म्हणत
असतानाही सर्व सामान त्यांनी हातात घेवून ठेवले होते. पुढे तो मागे मी असे रेल्वे
पुलावरून चाललो होतो. तो लोंबलचक पूल सर्व फलाट ओलांडून कोठे जात होता?
याची मला काहीच कल्पना नव्हती. फलाट संपले. पुढे काळोख तरी हा चालतोच
आहे. आणि तेवढ्यात आपच्या पायांचा आवाज ऐकून त्या काळोखात झोपलेला एक इसम
उठून उभा राहिला, त्याची उंची जवळजवळ सहा सहा फुट, धिप्पाड, काळा कुट्ट. त्याने
आपल्या भरदार आवाजात कौन है? कहाँ जा रहे हो, अर्से दरडावून विचारले. का
कोणास ठावूक, मला अजिबात भिती वाटली नाही व मी वॉल्टरेला जायचे आहे असे
म्हणालो. त्याबरोबर, फिर इधर कहाँ जा रहे हो? अशी त्याने पृच्छा करताच मी
म्हणालो, मुझे तो रस्ता मालूम नही, यह साथ चल रहे आदमी मुझे याहाँ ले आ
रहा है, असे म्हणताच त्या महाकाय माणसाने माझ्याबरोबर आलेल्या गृहस्थाकडून
माझे सामान हिसकाऊन घेतले. त्याबरोबर आतापर्यंत येणारे सदगृहस्थ जे पळत सुटले,
म्हणता सोध नाही, तरी ही वस्तुस्थिती काही मला आकलन होईना. अहो, अवघा
२३-२४ वर्षांचा मी, काय करावे काही कळतच नव्हते. मनात भितीचा लवलेशाही नाही
तेव्हा देवाचा धावा करणे दूरच.

अशी एक दोन मिनिटे गेली ह्या नविन माणसाने माझे सामान आधीच घेतले होते.
म्हणाला, चलो बेटा मै तुम्हे गाडी में बिठाता हूँ. मी त्याच्या बरोबर निघालो. जेवढे
पुढे आलो होतो, जवळ जवळ तेवढेच मागे आलो. त्याने मला गाडीत बसवले, सामान